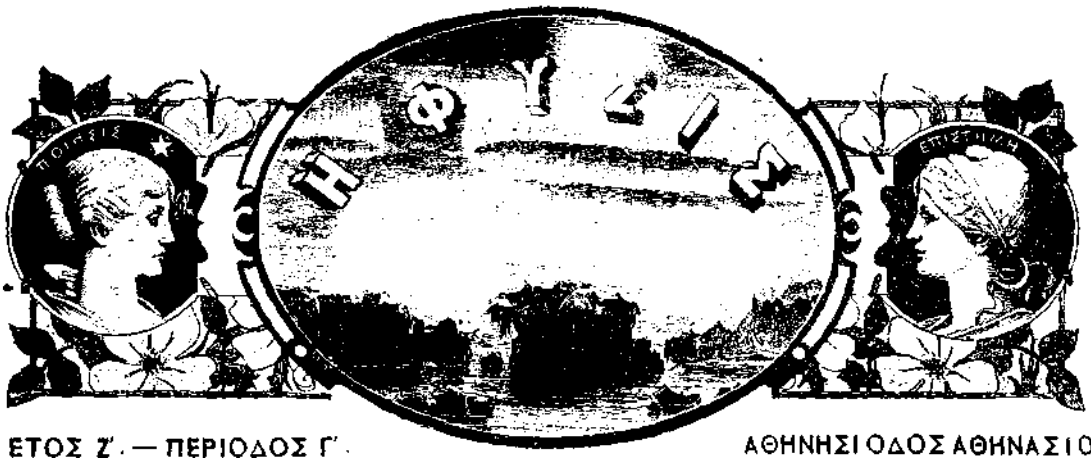

ΕΤΟΣ Ζ'. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'. ΑΘΗΝΗΣΙ ΟΔΟΣ ΑΘΗΝΑΣΙΟΙ

ΤΕΥΧΟΣ 24 *Διευθυντὴς καὶ Ἐκδότης* 15 Ἀπριλίου 1907

Συνδρομὴ Ἐσωτερικοῦ Δρ. 16. ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ *Συνδρομὴ Ἐξωτερικοῦ φρ. 20.*

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ ΚΑΤΑ ΛΟΜΠΡΟΖΟΝ ΚΑΙ ΛΑΠΠΩΝΗΝ

Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ τοῦ διασήμου ἀνθρωπολόγου Καίσαρος Λομπρόζου περὶ τῆς πραγματικότητος τῶν πνευματιστικῶν φαινομένων καὶ δὴ τῆς ἐπικοινωνίας τῶν ἀνθρώπων μετὰ τῶν τεθνεώτων, δηλαδὴ τῶν ψυχῶν τῶν ἀπὸ τοῦ κόσμου τούτου μεταστάντων ἀνθρώπων, ἀποτελεῖ καίριον πλῆγμα κατὰ τῆς θεωρίας τῶν ἀπειραματίστων καὶ δὴ ὅλως ἀδαῶς καὶ κατηγορηματικῶς ἀφορα ιμένων περὶ αὐτοῦ καὶ πασιφανῶς νέαν ὅλως δίδωσιν ἀρετηρίαν παρατηρήσεως, μελέτης καὶ πειραματισμοῦ τοῖς ἐθέλουσιν ἐρευνηταῖς τῶν φυσιολογικῶν μυστηρίων μετὰ σθένους νὰ ἐγκύψωσιν εἰς τὰ ἀπόρρητα τοῦ ἀγνώστου.

Καὶ πολλοὶ μὲν ἀνεφάνησαν ἐσχάτως οἱ ἀπὸ τρίποδος ἀντίξοοι, πολλαχῶς τὴν ἐξήγησιν ἀποδεχόμενοι καὶ πολυτρόπως τὴν σημασίαν ἀποδιδόντες, πλὴν τὰ γεγονότα καὶ οἱ νέοι μύστεις ἀποκαλύπτουσιν αὐτοὺς ἐντελῶς ἀδαεῖς τῆς κοσμογονίας, τῶν ἀρχῶν τῆς θεμελιώσεως τῆς πνευματικῆς πίστεως, τῆς ἱστορίας αὐτῆς τῆς ἱδρύσεως τῶν θρησκειῶν, τῆς αἰτίας ἐφ' ἧς ἱδρυται ὁ θεσμὸς τῆς πολυθεΐας καὶ αὐτὴ αὕτη ἡ βάσις τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας, ἐρειδομένης ἐπὶ τῶν ἀποκαλύψεων τῶν μάγων καὶ προφητῶν πνευματιστῶν καὶ παρ' ὅλας ταύτας τὰς ὑπὸ τῆς ἱστορίας παραδεχομένας σαφεστάτας ἀληθείας ὅλως ἀπεριβλέπτως καὶ ἀγεύστως, ἄμοιροι δὲ πάσης ὀρθοφροσύνης καὶ λογικῆς μετὰ τόλμης ἀνηκούστου προβάλλουσι νὰ παραστήσωσι τὸν κόσμον τοῦτον φύσει ἀλληγορικόν, δαιμονιακόν, πρόστυχον καὶ ἄπιστον, ἀνατρέποντες δὲ τὰ μὴ ὑπ' ἀνθρώπων δυνάμενα ἀνατραπῆναι.

Ὁ κόσμος ἔχει ὡρισμένην πορείαν καὶ ὡρισμένον σκοπόν, ὡς ἐπιμαρτυροῦσιν οἱ φυσικοὶ νόμοι, ἡ κοσμογονία, ἡ γεωλογία, καὶ ἀστρονομία, ἡ δὲ ἐπιστήμη δέον πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς αἰτίας παραλλήλως νὰ βαίνῃ πάντοτε, παρατηροῦσα, ἐξεταζουσα καὶ ἐξηγοῦσα πᾶν φυσικὸν ἀποτέλεσμα Ἡ ἄρνησις ἑπομένως καὶ ἀπόκρυψις παντὸς τείνοντος εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας καὶ τὸν σκοπὸν δι' ὃν ὁ ἄνθρωπος παρουσιάζεται καὶ δρᾷ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου τούτου, εἶνε αὐτόχρημα πλάνη καὶ δολοφονία πάσης κρίσεως καὶ πάσης λογικῆς.

Ὁ Ἀρχιμήδης, ὁ Πλάτων, ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Χριστὸς αὐτὸς ὑπῆρξαν ἀμείλικτοι ἐχθροὶ τοῦ ψεύδους καὶ τοῦ σκότους, ἀμύντορες δὲ καὶ θιασῶται πάσης πνευματικῆς ἀναπτύξεως ἀληθείας καὶ προόδου.

Ὁ ἄνθρωπος δυοῖν θάτερον θεωρητέος ἢ πνεῦμα ἢ κτῆνος καὶ ἂν μὲν πνεῦμα ἐστίν ἐπιζεῖ μετὰ θάνατον, ἂν δὲ κτῆνος, συναποθνήσκει μετὰ τοῦ σώματος. Τὴν μετὰ θάνατον λοιπὸν ζωὴν δὲν διεκήρυξαν ἅπασαι αἱ θρησκεῖαι ἀπὸ καταβολῆς κόσμου μέχρις ἡμῶν; Ἡ δὲ ψυχὴ κατὰ τοὺς Ἰνδοὺς, Μωαμεθανοὺς, Χριστιανοὺς, Διαμαρτυρομένους κτλ. δὲν εἶναι ἡ συνέχεια τῆς ζωῆς, ἤτοι τοῦ ἀνθρώπου;

Ποῦ λοιπὸν ἔγκειται ἡ διαμονὴ τῆς ψυχῆς, ὁ σκοπός, ἡ ἰδιότης καὶ τὸ μέλλον; ἰδοὺ ὁ λόγος τοῦ πνευματισμοῦ. Ἄπορος ὅθεν φαίνεται ἡμῖν ἡ θεωρία τῶν ἀντινόων τῶν τοῦ πνευματισμοῦ φαινομένων καὶ ἀκαταλόγιστος καὶ ἀναπόδεικτος ὁ ἰσχυρισμός των, ὅτι αἱ ψυχαὶ δὲν δύνανται νὰ ἔλθουν εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν ἀνθρώπων· καὶ ἐνῷ ἔχουσι πρὸ ὀφθαλμῶν παραδείγματα τῆς ἱστορίας καὶ τῶν Γραφῶν καὶ πάμπολλα πειράματα πολυαρίθμων ἤδη σοφῶν καὶ ἐπιστημόνων, ἀρνοῦνται τὸ κῦρος αὐτῶν καὶ ἐν τέλει, ἀναγκαζόμενοι, ἀποδέχονται ταῦτα, ὡς ὁ πολὺς Λομπρόζος, σοβαρῶς πειραματισθείς, ἀνενικήκειν, ἀνέκραξεν ἔνθους, εἶδον καὶ ἐπίστευσα,

ὡμίλησα μετὰ τῆς μητρός μου. Εἶδον δ' αὐτὴν ὀφθαλμοφανῶς καὶ τὴν ἐφίλησα».

Καὶ πάντες οἱ ἀντίδοξοι οὗτοι τὴν αὐτὴν, ὡς εἰκός, αὐτοπεποίθησιν προβάλλουσιν.

— Εἶναι ὄνειρον, εἶναι ἀπάτη, εἶναι φαντασία κατ' ἀρχὰς ἰσχυρίζονται..

Καὶ ὅταν πεισθῶσι περὶ πνευματιστικοῦ τινὸς ὁρατοῦ φαινομένου;

— Ἄ, ναί, εἶνε πράγματι κάτι τι, ἀλλὰ τῆς παραισθήσεως ἀποτελέσματα καὶ τῆς ἰδίας σκέψεως ἀνταύγεια, ὁμολογοῦσι τότε.

Ὁπόταν δὲ τὸ πρῶτον ἴδωσιν;

— Ἄ, ἀναφωνοῦσι τότε, δὲν ἀντιλέγομεν, ὄντως πραγματικότης, πνεύματα βεβαίως εἰσίν, ἀλλ' ὄχι ψυχαὶ ἀνθρώπων, εἶναι δαίμονες! ὡσεὶ ὁ Θεὸς νὰ ἔπλασε τὸν κόσμον ἀπὸ δαίμονας, εἰς οὓς ἐπιτρέπει νὰ ἔρχωνται εἰς συνάφειαν μεθ' ἡμῶν καὶ νὰ ἐμπαίζωσι διὰ λογαριασμόν του

Καὶ ὅταν ἐν τέλει σοβαρῶς πειραματισθῶσιν, ὁμιλήσωσι μὲ προσφιλῆ αὐτῶν ὄντα, ἴδωσιν αὐτὰ καὶ ἐξετάσωσιν ὡριμώτερον τὸ ζήτημα καὶ μᾶλλον ἐπισταμένως καὶ φυσιολογικῶς, τότε κλίνουσι τὸν αὐχένα, ὑποκύπτουσιν εἰς τὸ αὐταπόδεικτον, ὁμολογοῦσι τὴν ὕπαρξιν ὑπεργείου πνευματικῆς ζωῆς, ἧς ἦλθεν ὁ χρόνος, νομίζουσι, νὰ ἐπικοινωνήσῃ μετὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐναργέστερον καὶ διασαλπίζουσι τότε:

— Ἐπλανώμεθα. Ναί. Ὑπάρχει ὄντως πνευματικὴ ἐπικοινωνία.

Ὁ πολὺς Λομπρόζος, ὁ τέως ἄπιστος καὶ ἀρχιϋλιστής, ἐξακολουθεῖ θαυμάζων καὶ γράφων καὶ ὁμολογῶν, ὅτι τὰ πνευματιστικὰ φαινόμενα δὲν εἶναι οὔτε ἀπόρροια ἐξημμένης φαντασίας, οὔτε ἀπαύγασμα ἰδίας σκέψεως, ἀλλ' οὔτε καὶ δαίμονες καὶ ὄντα ἀόρατα, ἀλλὰ αὐτὸς ὁ τέως ἄνθρωπος, ἀπηλλαγμένος μόνον τοῦ ἐνσάρκου περιβλήματός του.

Ἐπείσθη, λέγει ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως, ἰδίως ὅτε ἐκάλεσε τὸ πνεῦμα τῆς μητρός του καὶ ἀφοῦ τῇ συστάσει τοῦ μέδιουμ, ἀφιέρωσεν ὅλας τὰς σκέψεις του πρὸς αὐτήν, συνωμίλησε μετ' αὐτῆς καὶ εἶτα τῇ παρακλήσει του, τὴν εἶδε νὰ προβάλῃ καὶ νὰ τῷ εἴπῃ:

— Καῖσαρ παιδί μου! καὶ συγχρόνως μὲ τὴν προσφώνησιν ταύτην, ἀπέβαλε τὸν πέπλον της καὶ τὸν ἐφίλησεν.

Ἄπειρα τοιαῦτα γεγονότα ἀριθμεῖ ἀνέκαθεν ὁ πνευματισμός.

Ὁ Λομπρόζος μετὰ πεποιθήσεως λοιπὸν καὶ ἰδίας πείρας καὶ ἀντιλήψεως πιστεύει ἤδη εἰς τὴν πραγματικότητα τῶν πνευματιστικῶν φαινομένων καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἀντεπεξέρχεται κατὰ τῶν ἀντιφρονούντων. Εἰς δὲ τὸν ἰσχυρισμόν τινων, ὅτι τὰ φαινόμενα ταῦτα γίνονται εἰς τὸ σκότος, φέρει ὡς φυσικὸν παράδειγμα τὰ φωτογραφικὰ εἴδωλα, ἅτινα διὰ νὰ ἀναπτυχθῶσιν, ἀπαιτοῦσι σκότος. Ἀλλὰ καὶ μήπως ἐν πλήρει ἡμέρᾳ δὲν ἐκτελοῦνται τοιαῦτα, ὡς τὰ ἀνεξήγητα θαύματα τῶν Ἰνδιῶν, τὰ ὁποῖα ἐκτελοῦνται εἰς τὸ ὕπαιθρον καὶ ὑπὸ τὰς ζωηρὰς ἀναναχλάσεις τοῦ ἡλιακοῦ φωτός;

Ὁ Λομπρόζος ἐπίσης μεταξὺ ἄλλων φέρει ὡς παράδειγμα καὶ τὸν ἀγγλόπαιδα Κούκ, περίφημον μέδιουμ, ὅστις μὴ γνωρίζων ἀπολύτως τὴν κινεζικὴν γλῶσσαν, ἔγραψεν ἀπταίστως αὐτήν· καὶ μίαν Γαλλίδα κορασίδα, ἥτις ἔγραψεν ὁλοκλήρους σελίδας ἑλληνικῶν, χωρὶς νὰ ἔχῃ ποσῶς γνῶσιν τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου.

Πρὸς ἐξήγησιν τῶν φαινομένων τούτων ἅτινα φυσικῶς δὲν ἐξηγοῦνται τανῦν ἄνευ τῆς ἀλλοιώσεω, τῶν συνθηκῶν τῆς ὕλης καὶ διακοπῆς τοῦ χρόνου καὶ τοῦ διαστήματος, δέον νὰ συνδυάσῃ τις τοὺς ὑφισταμένους νόμους τῆς ὕλης πρὸς μίαν δύναμιν ἀκατάληπτον ἔτι ἡμῖν καὶ μὴ ὑποπίπτουσαν φαινομενικῶς εἰς τὰς αἰσθήσεις μας καὶ ἥτις μεσολαβεῖ καὶ ὑποβοηθεῖ τὴν ἐμφάνησιν τῶν πνευμάτων καὶ τὴν ἐξάσκησιν ὑπ' αὐτῶν διαφόρων ὑλιστικῶν πράξεων, ἵνα φθάσῃ εἰς συμπέρασμα λογικὸν καὶ καταληπτόν. Εἰς δὲ τὴν ἐπιστήμην ἐνκπόκειται ἐπισταμένως νὰ ἐξερευνήσῃ διὰ ποίων νόμων διενεργοῦνται καὶ ἐκτελοῦνται αἱ ὑλοποιήσεις αὗται τῶν πνευμάτων. Ὁ Λομπρόζος συγκρίνει ταῦτα φαινομενικῶς πρὸς σύμπλεγμα μικρῶν νήσων ἀναδυομένων ἐκ τῆς θαλάσσης, αἵτινες πείθουσι τὸν ἐπιστήμονα περὶ τῆς ὑπάρξεως ἄλλου ἐδάφους, ἐνῷ τὸ τοιοῦτον εἶναι δυσνόητον εἰς τοὺς ἀμαθεῖς. Ἀλλὰ καὶ δὲν δύναται νὰ ἐξηγήσῃ ἔτι τὴν φυσιολογικὴν των ἰδιότητα.

Εἰς τὴν πεποίθησίν του ταύτην ἐμμένει ὁ Ἰταλὸς ἐπιστήμων καὶ ἐκ τῶν ἀνακαλύψεων τῶν γενομένων ὑπὸ τοῦ Ἀϋσακώφ, Χάρτμαν καὶ ἄλλων περὶ τῆς ὑπάρξεως δευτέρας καὶ ὑπερτέρας συνειδήσεως, ἀντιλαμβανομένης καὶ ἐνεργούσης ἀνεξαρτήτως τῶν αἰσθήσεων. Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τῶν ἀνακαλύψεων τούτων, ᾠρονεῖ, ὅτι ἡ ὑπερτέρα αὕτη συνείδησις δύναται νὰ ὑφίσταται καὶ νὰ λειτουργῇ καὶ μετὰ θάνατον· πρὸς ἐπιβεβαίωσιν δὲ τῆς ἰδέας του ταύτης ἀνατρέχει εἰς τὸ πρῶτον κεφάλαιον τῆς περὶ ψυχῆς πραγματείας τοῦ Ἀριστοτέλους.

Τὴν ἤδη πεποίθησίν του ταύτην ἐνισχύει καὶ ἡ διηνεκὴς παράδοσις, ἡ ἐπικρατοῦσα μεταξὺ ὅλων τῶν φυλῶν, περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς ψυχῆς μετὰ τὸν θάνατον καὶ τῆς ἐμφανήσεως αὐτῆς εἰς τοὺς ἀνθρώπους, συνομιλίας μετ' αὐτῶν, ὁραμάτων καὶ ὀνείρων, θρησκευτικῶν πεποιθήσεων, κτλ. συμπεραίνων, ὅτι αἱ τοιαῦται παραδόσεις εἰσὶν ἀπόρροια τῆς παρατηρήσεως τῶν αἰώνων, αἵτινες εἰσὶ πολλάκις πολὺ ἀνώτεραι τῶν ἐπιστημονικῶν παρατηρήσεων.

Ἤδη παραλαμβάνοντες καὶ τὸν διάσημον δόκτορα Λαππόνην, τὸν ἰδιαίτερον γνωστὸν ἰατρὸν

τοῦ Πάπα, ὅστις τελευταίως ἐδημοσίευσεν ἐνδιαφέρον ἔργον περὶ ὑπνωτισμοῦ καὶ πνευματισμοῦ καὶ ἀποφαίνεται, ὅτι ὁ πνευματισμὸς εἶνε πάντοτε ἐπικίνδυνος, ἐπιβλαβὴς καὶ ἀνήθικος πολλάκις καὶ ὅτι πρέπει ἀπεριορίστως νὰ καταδικάζεται, μολονότι ὁμολογεῖ τὴν ὕπαρξιν τοῦ ὑπερφυσικοῦ, χωρὶς νὰ ἀναφέρῃ ὡρισμένα γεγονότα ἵνα ἀποδείξῃ τὴν ἀνήθικον ἐμφάνησιν ἁγίων καὶ ὁσίων προσώπων εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὧν γέμει ἡ ἱστορία, τὴν ἐπιβλαβῆ συνομιλίαν μητρὸς πρὸς τέκνον, τὴν ἐκδηλουμένην συμπάθειαν προσφιλῶν ὄντων, ἐγκοσμίων καὶ ὑπερκοσμίων, τὸ ἐκδηλούμενον ἑκάστοτε ἐνδιαφέρον μεταξὺ ὁρατοῦ καὶ ἀοράτου κόσμου, δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ στιγματίσωμεν τὴν τυφλότητα καὶ ἀπειρίαν τῆς περιορισμένης ταύτης διανοίας, ἀγνοούσης ἐντελῶς τὴν ἰδιότητα τῶν φαινομένων καὶ ἀποφαινομένης ἐν τούτοις ἀπὸ τρίποδος καὶ πιθανῶς ὑποβολιμαίως.

Καὶ τί μᾶς λέγει οὗτος;

«Ἀκριβῶς δὲ ἐνταῦθα ἔγκειται ἡ ταπείνωσις τῶν ὑπεροπτῶν τῆς ἐπιστήμης, ἀφοῦ βλέπομεν, ὅτι οἱ πρῶτοι ἀνάγοντες τὸν πνευματισμόν, εἰσὶν οἱ πεισματωδέστατοι πολεμοῦντες τὸ ὑπερφυσικὸν ἐν τῇ θρησκείᾳ».

Οὐκ ἦν ἀληθὲς, καθόσον ἡ θρησκεία βασίζεις τὸν πνευματισμόν.

Ὁ ἰατρὸς Λαππόνη ὁμολογεῖ ἀπεριφράστως τὴν πραγματικότητα, ἀποδεικνύων διὰ παραδειγμάτων ὅτι ἀμφότερα τὰ φαινόμενα ταῦτα τοῦ τε ὑπνωτισμοῦ καὶ πνευματισμοῦ ἦσαν γνωστὰ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα· ἀλλὰ δὲν ἀναφέρει, ἐνῷ θὰ ἐμελέτησεν, ὅτι ἐξησκοῦντο ταῦτα παρὰ τοῖς ἱερεῦσι, τοῖς μάγοις, τοῖς προφήταις, τοῖς βασιλεῦσι καὶ τοῖς ἐπιστήμοσι, ὡς καὶ τοῖς κατόχοις τῶν ἀνωτέρων ἀξιωμάτων τῆς πολιτείας, ποῦ εὑρίσκει παρ' αὐτοῖς τὸ ἐπιβλαβές, τὸ ἀνήθικον καὶ ἐπικίνδυνον τῶν πνευματιστικῶν φαινομένων καὶ ποῖοι τῶν ἀρχαίων τότε σοφῶν, ἐπιστημόνων ἢ συγγραφέων κατεδίκασάν ποτε ταῦτα, ὡς ἀνάρμοστα, ἵνα τὰ καταδικάσωμεν καὶ ἡμεῖς, ἀλλὰ τοὐναντίον ἐκ τῆς ἱστορίας καὶ τῶν Γραφῶν αὐτῶν γνωρίζομεν, ὅτι ἐνηργοῦντο μετὰ σεβασμοῦ καὶ εὐλαβείας, ὡς καὶ ἐν τῇ ἰατρικῇ καὶ τῇ ἐπιστήμῃ, οἱ δὲ ἱερεῖς τῶν θρησκειῶν ἐκείνων, ὧν τὴν λατρείαν ὁ δόκτωρ Χριστιανὸς Λαππόνη ἔδει νὰ σεβασθῇ, ὅπως σέβωνται αὐτὴν. πάντες οἱ μελετήσαντες τὰ κατ' αὐτὴν καθόσον οἱ ἀρχαῖοι Ἰνδοί, Αἰγύπτιοι καὶ Ἕλληνες δὲν εἶνε ἄξιοι τοιούτου στιγματισμοῦ καὶ ἀσεβήματος, κατὰ τὸν σοφὸν πάντοτε δόκτορα Λαππόνη

Καὶ ἐξακολουθεῖ ὁ δόκτωρ ἀναγινώσκων τὴν ἱστορίαν, νὰ ἀναφέρῃ εἰς τὸ σύγγραμμά του ἀνακριβείας ἐν τούτοις, ὅτι δῆθεν ἐκ χειρογράφων Αἰγυπτιακῶν παπύρων ἐξάγεται, δῆθεν ὅτι πνωτιστικαὶ χειρονομίαι ἦσαν γνωσταὶ 3,0 0 ἔτη πρὸ τῆς γνωστῆς ἐποχῆς τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων, ἐφ' οὗ δύναται νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι ἡ τέχνη τῶν μάγων τῆς ἀρχαιότητος δέον κατὰ μέγα μέρος ν' ἀποδοθῇ εἰς τὴν γνῶσιν τῶν ὑπνωτιστικῶν φαινομένων. Αἱ δὲ μάγισσαι τοῦ μεσαιῶνος οὐδὲν ἄλλο ἦσαν κατὰ τὸν δόκτορα Λαππόνη ἢ μανιακαὶ γυναῖκες, αἵτινες εὐχερῶς ἠδύναντο νὰ χρησιμοποιηθῶσιν εἰς ὑπνωτιστικὰς ὑποβολάς!

Ἐδῶ ὁ κ. Λαππόνη ὅπως καὶ πάντες ὅσοι κατέκριναν τὸν ὑπνωτισμὸν καὶ πνευματισμόν, ὡς καὶ ὁ πάτερ Ι. Φράγκος ἰησουΐτης ἐν τῷ ἰδίῳ συγγραμματί του, τὰ θαλασσώσουν ἄνευ διακρίσεως κυριολεκτικῶς καὶ περιπίπτουν εἰς μυρίας ἀντηρήσεις καὶ ἐρεσχελίας, καθόσον ἐνῷ ὡς ἄνω εἴπομεν παραδέχονται ὑπερφυσικὴν ἰδιότητα εἰς τὰ φαινόμενα ταῦτα καὶ ἀναφέρουν μετ' εὐλαβείας τοὺς μάγους ἱερεῖς καὶ προφήτας τῶν ἱερῶν γραφῶν, ἀφ' ἑτέρου ποιοῦνται μνείαν περὶ τῶν ἰδίων παρακατιόντες, ἀποκαλοῦντες τούτους μανιακοὺς ὑπνωτιστάς, διαβολικοὺς συνεργάτας κτλ. Καὶ λησμονοῦσι βεβαίως νὰ παραβάλωσι τὸν παρόντα κόσμον πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις εἶνε συνέχεια τούτου καὶ ἀποκαλεῖται ἀπὸ τοὺς αὐτοὺς καλοὺς καὶ κακοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες ἀπέβαλον, ὅπως καὶ αἱ γραφαί μᾶς λέγουσι, τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον τοὐτέστι τὸ ἔνδυμα, τὸ σάρκιον. Τοὐντεῦθεν τὰ ὑπερκόσμια ὄντα εἶναι ποικίλων εἰδῶν καὶ ἀποχρώσεων, ἥτοι ψυχαὶ καλαὶ καὶ κακαί, μεθ' ὧν ἐρχόμεθα εἰς ἐπικοινωνίαν, ὡς νὰ εὑρίσκοντο πλησίον ἡμῶν.

Καὶ ἀφοῦ ἀποδεχόμεθα τὴν ὕπαρξιν τῶν ψυχῶν αὐτῶν ὡς καὶ τῶν ἐν τοῖς σώμασιν ἡμῶν ἡμετέρων καὶ ἀφοῦ ἡ ψυχὴ ἐνέχει ἁπάσας τὰς φυσιολογικὰς καὶ πνευματικὰς ἰδιότητας, ἃς τῇ ἀποδίδουσιν αἱ θρησκεῖαι ἅπασαι καὶ οἱ ψυχολόγοι, διατί νὰ μὴ καθίσταται δυνατὴ καὶ ἡ συνάφεια αὐτῶν, προσέγγισις καὶ ἐπικοινωνία; Τοὐναντίος ἡ μὴ συνάφεια αὐτῶν θὰ ἦτο ὑπερφυσικὸν καὶ ἀκαταλόγιστον.

Οἱ ἀρχαῖοι δὲν ἔλεγον ὑπνωτισμόν, ἀλλὰ γενικῶς ἀπέδιδον τὰ φαινόμενα ταῦτα εἰς τὸν πνευματισμὸν ὃν ἀπεκάλουν *θεουργίαν* καὶ θεουργεῖν, ἅτε ἐπικοινωνοῦντες μὲ πνεύματα καὶ θείας δυνάμεις. Ἀναγνωρίσαντες δὲ καταλλήλως τὴν ἀνωτέραν αὐτὴν ἰδιότητα, πάνυ ὀρθῶς καὶ ἐλλογίμως ἀπεκάλεσαν ταῦτα θεοὺς, ἡμιθέους, ἥρωας, ἔξοχα πνεύματα, κτλ.

Δὲν θὰ παρέλθῃ ὅμως πολὺς ἔτι καιρὸς καὶ θὰ παρέλθῃ καὶ ἡ πλάνη αὕτη, ὅπως ἡ φυσιολογία, γεωλογία, ἀστρονομία καὶ βιολογία καὶ ἐσάρωσαν πολλὰς ἄλλας, κακῶς παρεισφρυσάσας ἐν τῇ λατρείᾳ τοῦ θείου.

Ὁ κ. Λαππόνη λοιπὸν χωρίζει τὰ ὑπερφυσικὰ ταῦτα φαινόμενα ὡς καὶ πολλὰ ἄλλα εἰς ὑπνωτισμὸν καὶ πνευματισμόν, χωρὶς νὰ δίδῃ ἐπαρκῆ κα σαφῆ χαρακτηρισμὸν τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου, ἐνῷ οἱ ἀρχαῖοι εἰς πάντα τὰ σχε-

τικά φαινόμενα διαβλέποντες τὴν καθαρὰν μεσολάβησιν καὶ ἐνέργειαν ὑπεργείων ὄντων ὠνόμασαν ταῦτα πνευματισμόν. Ἀφ' ἑτέρου ὁ Λαππόνη τοὺς Αἰγυπτείους καὶ Χαλδαίους μάγους, περὶ τῶν ὁποίων ἐπανηλειμμένως ἀναφέρουσιν αἱ γραφαί, θεωρεῖ ὡς ἁπλοῦς *πνευματιστάς*. Ὁρισμένως δὲ λέγει περὶ τῆς μαγίσσης τοῦ Ἐσδώρ, ὅτι ἐξορκίζει *ὑπὲρ τοῦ Σαοὺλ τὰς σκιὰς τοῦ Σαμουὴλ*, ἐνῷ τοὐναντίον ἡ ἱστορία ἀναφέρει καὶ αὐτὴ ἡ Γραφή, ὅτι ὁ Σαοὺλ πρὸ τῆς μάχης αὐτοῦ πρὸς τοὺς Φιλισταίους, προβλέπων τὴν τελείαν καταστροφήν του ἐζήτησε διὰ τῆς μαγίσσης Ἐσδὼρ νὰ ὁμιλήσῃ μετὰ τοῦ πνεύματος τοῦ τέως φίλου του Σαμουὴλ (προφήτου) ὅπερ ὄντως προσῆλθε καὶ τοῦ εἶπε «Ἀργὰ Σαοὺλ ἀνεμνήσθης τοῦ κυρίου, αὐριον ἔσει μεθ' ἡμῶν». Εἶνε λοιπὸν ἄντικρυς ἀσέβεια πρὸς τὰ θεῖα νὰ ὀνομάζῃ τις τὸν πνευματισμὸν μαγείαν καὶ ἐξορκισμὸν καὶ δαιμονικὴν συμβουλήν, ὁπόταν καὶ αὐταὶ αἱ ἅγιαι Γραφαὶ καὶ οἱ προφῆται μᾶς ὁμιλοῦν περὶ θείου φαινομένου καὶ οὐχὶ ἐπιβλαβοῦς καὶ ρυπουνδύνου.

Τώρα εἰς τὸν κ. Λαππόνη καὶ ἀδαεῖς τινας καὶ ὅλως ἀγεύστους ψυχολογικῶν καὶ φυσιολογικῶν φαινομένων, εἰς οὓς δυνατὸν νὰ ἐπέρχεται ζάλη, ἡμικρανία καὶ φρενικὴ διατάραξις, ἐπὶ τῇ μελέτῃ τοιούτων ἀκατανοήτων αὐτοῖς ζητημάτων, βεβαίως δέον νὰ ἀποτρέψῃ τις ἐκ τούτων ἵνα ἀπόσχουν ἀπὸ τοιούτας ἀναμίξεις των, καὶ διότι οὐδέποτε φυσικῶς θὰ κατωρθώσωσιν οὕτω φρονοῦντες νὰ ἐπικοινωνήσωσι μετὰ τῶν θείων. Ἄνευ τῆς πίστεως δὲν ὑπάρχει σωτηρία.

Προχωρῶν ὁ κ. Λαππόνη γράφει περαιτέρω ὅτι βραδύτερον οἱ μάγοι καὶ οἱ ἐξορκισταὶ προώδευσαν τὰ μέγιστα ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν Ρώμῃ. Παντοῦ βλέπετε ἀνακριβῶς ὁμιλεῖ καὶ πάντας ποιεῖ συμμετόχους τῷ Διαβόλῳ, ἐκτός, βεβαίως ἑαυτοῦ. Τοῦτέστι πάντες οἱ πνευματισταὶ ἦσαν κατ' αὐτὸν μάγοι καὶ ἐξορκισταί! Τὴν ἱστορίαν μεταβάλλει κατὰ βούλησιν. «Κατὰ τὸν Μεσαίωνα ἐξακολουθεῖ τοσοῦτον φοβεροὶ εἰς τὰς εὐπίστους καιφαλὰς τῶν χρόνων ἐκείνων κατέστησαν, ὥστε ἐδέησε καὶ μέτρα νὰ ἐκζητήτωσι πρὸς προστασίαν τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας κατ' ἐκείνων, οἵτινες ἰσχυρίζοντο ὅτι ἠδύναντο νὰ διαθέσωσι κατὰ βούλησιν τὰς ὑπερφυσικὰς δυνάμεις» Ἂν εἶνε δυνατὸν παρὰ σοβαροῦ ἐπιστήμονος καὶ δὴ ψυχολόγου νὰ λέγηται, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἄνευ τῆς θείας συνάρσεως δύναται νὰ διαθέτῃ ὑπερφυσικὰς δυνάμεις. Καὶ ἀφοῦ κατ' αὐτὸν ἠδύνατο, ἐπεκαλοῦντο τὴν ἐπέμβασιν ἀνθρωπίνων δυνάμεων ἵνα δράσωσι κατὰ τῶν θείων. Ὡραῖα ὄντως λογικὴ καὶ ἐπιχειρήματα ἴσα.

Οἱ Καθηγηταί, φυσιολόγοι, ψυχολόγοι ἰατροὶ κ. κ. Κρούκης, Walace, Φλαμαριών, Richet, Vesme, Rochas, Λομπρόζο καὶ πολλοὶ ἄλλοι καταγίναντες καὶ ἐμβαθύναντες ἐσχάτως εἰς τὰ μυστηριώδη ταῦτα ὑπερφυσικὰ φαινόμενα καὶ ἐπανειλημμένως ἐπικοινωνήσαντες μετὰ τῶν πνευμάτων, ὡμολόγησαν τὴν ἐπέμβασιν καλῶν πνευμάτων καὶ δὴ ψυχῶν τεθνεώτων ἀνθρώπων. Ἀπατῶνται λοιπὸν οὗτοι πειραματισθέντες καὶ λέγουν ἀληθείας οἱ μὴ πειραματισθέντες ἰατροὶ Λαππόνη καὶ Ἰησουΐτης Φράγκος; Ἦλθον εἰς συνεννοήσεις μετὰ καλῶν πνευμάτων καὶ ἦσαν δαίμονες, καὶ δὲν ἐκάλεσαν τὴν ἐξουσίαν νὰ τοὺς περιορίσῃ ἢ φυλακίσῃ; Ποῦ λοιπὸν διαβλέπουσι τὸ ἀνήθικον, ἐπιβλαβὲς καὶ μυσαρόν; Εἰς τὰς ἐπικλήσεις μερικῶν, οἵτινες ζητοῦσι διὰ τοῦ ὑπερφυσικοῦ νὰ εὕρωσι θησαυροὺς ἢ νὰ βλάψωσι τὸν πλησίον; Ἂς μὴν ἀνησυχῇ ὁ κ. Λαππόνη. Οὐ φροντὶς Ὑποκλείδῃ. Θὰ ἦτο γελοῖον νὰ καταγίνωμεν εἰς τὸ θέμα τοῦτο, ἀπαξ ὁμιλοῦμεν περὶ ψυχολογικῆς καὶ φυσιολογικῆς ἐρεύνης.

Ἐν τέλει ὁμολογῶν τὴν ἀδυναμίαν του, ἴσως ἐπιλέγει, εἰς ποῖον ν' ἀποδώσωμεν τὰ φαινόμενα ταῦτα, εἰς ποίαν δηλονότι δύναμιν ὀφείλονται! Καὶ ποιεῖται ἔκλησιν πρὸς τοὺς φιλοσόφους καὶ θεολόγους καὶ οὐχὶ πρὸς τοὺς ἰατρούς. Ἀλλὰ οἱ φιλόσοφοι καὶ οἱ θεολόγοι ἔλυσαν ἤδη πρὸ πολλοῦ τὸ ζήτημα, ἀποφανθέντες ἀπεριφράστως περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ ἐφικτοῦ τῆς μετ' αὐτῆς ἐπικοινωνίας κατόπιν τόσων πειραμάτων καὶ ὁραμάτων.

Ἡ ἐκδήλωσις διανοητικῆς λειτουργίας, λέγει, θελήσεως καὶ διαφόρων συναισθημάτων ἀναγκάζει ἡμᾶς νὰ θεωρήσωμεν ὡς αἰτίαν τῶν φαινομένων τὴν ἄυλον ζωήν, ἥτις ἀκριβῶς ἐκδηλοῖ καὶ ἀποδεικνύει τὴν ὕπαρξιν αὐτῆς. Ὁ δὲ πνευματισμὸς ἀποτελεῖται ἐν τῇ ἀρχικῇ αὐτοῦ μορφῇ ἐκ φυσικῶν καὶ ψυχοβιολογικῶν φαινομένων εἰδικῆς φύσεως, ἤτοι ὑποστηρίζει τὴν ἀρχὴν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, καταπολεμῶν ὄντως τὰς ἀρχὰς τῶν μονιστῶν ἤτοι τῶν ὑλιστῶν Βοῦχνερ Χαῖκελ, Μόλεσον, Φόντ κτλ. οἵτινες ἐξηγοῦσι πάντα τὰ βιολογικὰ καὶ κοσμικὰ φαινόμενα διὰ τῆς ἐνιαίας θεωρίας καὶ τῶν ὁποίων ἀκριβῶς τὰ συγγράμματα ἐπολέμησε τὸ Βατικανόν.

Δὲν εἶνε λοιπὸν παράδοξον νὰ σφάλλῃ ὁ κ. Λαππόνη, ὁπόταν ἐκ συμφέροντος καταπολεμήσεως ἀρχῆς ἀντιστρατευούσης πρὸς τὰ διδάγματα ψυχολογικῆς τινὸς θεωρίας, λεληθότως καὶ ὑποβολιμαίως ἀπαρνεῖται (κατὰ τὸν ἀλέκτορα) ἀρχὴν διδαχθεῖσαν καὶ θεμελιωθεῖσαν καὶ ὑπὸ τοῦ θείου ἐνσάρκου λόγου.

Φ. Πρέντεζης

ΕΚ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΟΠΩΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ὁ Ἰορδάνης

— Ὁ Ἰορδάνης μορφοῦται ὑπὸ τριῶν ποταμίων παρὰ τὸν Μέγαν Λερμῶνα, τοῦ τῆς Πανεκδος, Δὰν καὶ Νασβείας, ἅτινα συνενούμενα εἰς τὴν Σαμαχωνίτιδα λίμνην, ἐξέρχονται ἐξ αὐτῆς ὡς εἰς ποταμός, ὀνομαζόμενος Ἰορδάνης. Μικρὸν κατωτέρω σχηματίζεται ἡ Τιβεριὰς θάλασσα ἢ λίμνη, καὶ ἐκ ταύτης συμπληρούμενος κ. θ' ὁδὸν δι' ἄλλων ποταμίων, ἐκβάλλει εἰς τὴν Νεκρὰν θάλασσαν. Ὁλικὸν μῆκος τοῦ Ἰορδάνου εἶνε 220 χιλ.μ. ἀπὸ Τιβεριάδος δὲ εἰς Νεκρὰν Θάλασσαν 104 χιλ. μ. Εἶνε ὁ ὁρμητικώτατος ποταμὸς τοῦ κόσμου, ἡ δὲ πτῶσις του εἶνε 914 μ. κατὰ κάθετον, ὧν 520 ὑπὸ τὴν Μεσόγειον. Ἡ παλαιά του κοίτη κεῖται πρὸς ἀνατολὰς τῆς νῦν. Πλημμυρεῖ ἐνίοτε, τρέφει δὲ πλείστους ἰχθύς. Ἐν Ἰορδάνῃ ἐβάπτιζεν ὁ Ἰωάννης, ἐβαπτίσθη δὲ καὶ ὁ Χριστός. Τὸ ὕδωρ αὐτοῦ εἶνε πόσιμον, γλυκὺ καὶ ὑγιεινότατον, ἡ δ' ἐν αὐτῷ βύθισις πολὺ ἐπικίνδυνος. Ὁ τόπος ἔνθα βαπτίζονται οἱ προσκυνηταὶ ἀπέχει μίαν ὥραν ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν εἰς τὴν Νεκρὰν Θάλασσαν. Εἰς τὴν μεταξὺ τοῦ Ἰορδάνου, Νεκρᾶς Θαλάσσης καὶ Ἱεριχοῦς ἔρημον πεδιάδα συναντᾷ τις καὶ τὰ Μοναστήρια τοῦ τιμίου Προδρόμου καὶ τοῦ Ἀββᾶ Γερασίμου, ἐπὶ ἀρχαίων τοιούτων ἀνακτισθέντα.

Ἡ Βηθλεέμ

— Ἀναχωρῶν ἐκ τῆς Πόλης-Δαβὶδ ἀφοῦ διέλθῃ τις τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν, μίαν γερμανικὴν πολίχνην, τὸ ὄρος τῆς κακῆς βουλῆς, τὸν προφήτην Ἠλίαν, τὸν τάφον τῆς Ραχὴλ καὶ ἴδῃ καὶ τὴν Πετζάλλαν (ἀρχ. Γηλὼ), εἰσέρχεται εἰς τὴν Βηθλεὲμ μετὰ 1 1/2 ὥρας ἐδοιπορίαν. Ἡ Βηθλεὲμ ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ ὀνομάζεται Βηθλεέμ, Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας, Εὐφραθᾶ, Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ, Πόλις Δαβίδ, Κώμη Βηθλεέμ.

Ἡ Βηθλεὲμ εἶνε πατρὶς τοῦ Προφητάνακτος Δαβὶδ καὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις ἐγεννήθη ἐν αὐτῇ, ὑπέστη δὲ ἅπασας σχεδὸν τὰς περιπετείας τῆς Ἱερουσαλήμ.

Ἐπὶ τοῦ τόπου τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ εἶνε ἱδρυμένος μέγας Ναός, *Βασιλική* ὑπὸ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου κτισθεῖσα, πολλῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἀξίας καὶ ὑπερόχου ἀρχαιολογικῆς σημασίας. Ἐπὶ τῶν τοίχων ὑπάρχουσι ψηφιδωτὰ, ἐντολῇ Μανουὴλ τοῦ Κομνηνοῦ ἐξειργασμένα. Ἡ Βασιλικὴ τῆς Βηθλεὲμ ἔχει σχῆμα σταυροῦ, ἡ δὲ στέγη εἶνε μολυβδοσκέπαστος. Ἄνωθεν τοῦ ἁγίου σπηλαίου εἶνε τὸ ἱερὸν Βῆμα τῆς Βασιλικῆς, ἀπέναντι δὲ τοῦ σπηλαίου δεικνύεται ἡ ἁγία Φάτνη. Ὁ Κριμαικὸς πόλεμος ἔσχε ὡς μίαν σπουδαίαν ἀφορμὴν τὸ προσκύνημα τῆς Βηθλεέμ.

Αἱ δεξαμεναὶ τοῦ Σολομῶντος

Αἱ δεξαμεναὶ αὗται ἀναντιρρήτως ἀνάγονται εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Σολομῶντος, ὅστις ἔκτισεν αὐτὰς διὰ νὰ προμηθεύηται ὕδωρ ὁ Ναὸς τοῦ Σολομῶντος πράγματι δὲ ἐκεῖθεν ἀρχόμενα ὑδραγωγεῖα, φθάνουσιν εἰς Ἱεροσόλυμα. Αἱ δεξαμεναὶ εἶναι τρεῖς ὧν ἡ μία χαμηλοτέρα τῆς ἄλλης· διὰ βαθμίδων δὲ κατέρχεταί τις εἰς αὐτάς. Τὸ ὕδωρ αὐτῶν προμηθεύονται ἐκ τεσσάρων πηγῶν καὶ ἐκ τῶν παρακειμένων ὀρέων, καθόσον εὑρίσκονται ἐντὸς μικρᾶς κοιλάδος. Αἱ δεξαμεναὶ αὗται πληρούμεναι καθίστανται λίμναι. Παρὰ τὰς δεξαμενὰς ταύτας ὑπάρχει καὶ φρούριον ἀναγόμενον μέχρι τῶν Σαρακηνῶν.

Τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν

Τρεῖς κορυφὰς ἔχει τὸ Ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Ἡ πρώτη, ἡ πρὸς Β. εἶνε τὸ λεγόμενον ὄρος τῆς Γαλιλαίας, ἔνθα ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἰορδάνου ὠκοδόμησε μεγαλοπρεπέστατον ἄστεγον ναὸν καὶ πολλὰ κελλία. Ἐνταῦθα πιστεύεται, ὅτι ἔμενον οἱ Ἀπόστολοι, ὡς Γαλιλαῖοι καὶ τὸν τόπον τοῦτον ὑπέδειξεν ὁ Κύριος, ἵνα συναντηθῇ μὲ τοὺς Ἀποστόλους μετὰ τὴν Ἀνάστασιν. Ἡ περαιτέρω κορυφὴ νοτιωτέρα, ἡ καὶ μεσαία εἶνε τὸ μέρος, ὅθεν ὁ Κύριος ἡμῶν ἀνελήφθη εἰς τοὺς Οὐρανούς. Ἡ ἁγία Ἑλένη ἐπὶ τοῦ τόπου τῆς Ἀναλήψεως ἔκτισε ναὸν ἡ Βασιλικὴν μεγαλοπρεπῆ, καταστραφεῖσαν ὑπὸ τοῦ Χοσρόου. Ἀνέκτισε τὸν ναὸν τοῦτον ὁ ἅγιος Μόδεστος καὶ κατέστρεψεν εἶτα ὁ Καλίφης Χάκεμ. Σήμερον εὑρίσκει τις αὐτόθι ναΐδριον ὀκτάγωνον πολὺ πτωχόν, κατεχόμενον ὑπὸ τῶν Μουσουλμάνων καὶ ἀνοιγόμενον εἰς πάντα προσκυνητὴν ἀντὶ μικρᾶς ἀμοιβῆς. Τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς γίνεται Ἀρχιερατικὴ Λειτουργία. Τὸ προσκύνημα εἶνε ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ναϊδρίου, δεικνύεται δὲ ἐν ἴχνος τοῦ ποδὸς τοῦ Κυρίου ἐν αὐτῷ. Ἡ τρίτη κορυφὴ τοῦ ὄρους εἶνε ἡ πρὸς Ν. κειμένη, Ὄρος Σκανδάλου καλουμένη.

Ὁ ναὸς τοῦ Σολομῶντος

τὸ σήμερον τέμενος τοῦ Ὀμὰρ κεῖται πρὸς τὸ Ἀνατολικὸν μέρος τῆς Ἱερουσαλήμ, διακρίνεται δὲ μεταξὺ ὅλων τῶν μνημείων ταύτης. Ὑπῆρξε τὸ μοναδικὸν ἐγκαλλώπισμα τῶν Ἑβραίων ἐκτισμένον ἐπὶ τοῦ λόφου Μωρία καὶ ἔχων περιοχὴν 150,000 τετραγωνικῶν μέτρων. Ἐκτίσθη τὸ κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τοῦ Σολομῶντος, ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν 400 ἐτῶν κατεστράφη ὑπὸ τοῦ Ναβουχοδονόσορος. Ἀνακτισθὲν ὑπὸ τοῦ Ζοροβάβελ καὶ μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῶν Μακκαβαίων. Ὁ Ἡρώδης ὁ Μέγας ἀνέλαβε καὶ ἐκάλλυνε ναὸν

καὶ ηὕρυνε καὶ ἔκαμεν εἰς αὐτὸν πολυτελεῖς δωρεάς. Ἄλλ' ὁ Τίτος κατέστρεψεν αὐτόν. ὅταν ἐξεπόρθησε τὴν Ἱερουσαλήμ. Ἔκτοτε δὲν ἐκτίσθη πλέον ὡς ἱερὸν τῶν Ἑβραίων. Ὁ Ἰουστινιανὸς ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ ναοῦ ἔκτισε τὸν Ναὸν τῆς Θεοτόκου, ὄντα αὐτὸ τὸ σήμερον τέμενος Ἐλ-Ἄκσα, κατὰ δὲ τὸν Ζ'. αἰῶνα ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Ὀμὰρ τζαμίον, ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ τόπου ἔνθα ἦτο ὁ ναὸς τοῦ Σολομῶντος. Ὁ Καλίφης Ἀβδουλμέλεκ ἔκτισεν αὐτὸ περίπου ὡς ἔχει σήμερον.

Ὁ τάφος τῆς Θεοτόκου

Ὁ Τάφος τῆς Θεοτόκου εὑρίσκεται εἰς τὸ χωρίον Γεθσημανῆ Β. Α. τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ κατὰ τὴν εἰς Ἰορδάνην ἄγουσαν. Εἶνε ναὸς ὑπόγειος κατέρχεται δὲ τις διὰ βαθμίδων 18. Πρὸς Νότον καὶ ἐντὸς τοῦ ναοῦ ὑψοῦται τὸ Κουβούκλιον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὁ Τάφος τῆς Θεοτόκου. Ὁ Μ. Κωνσταντῖνος πρῶτος ἀνήγειρε ναὸν μεγαλοπρεπῆ ἐπὶ τοῦ Τάφου τῆς Θεοτόκου, συγκείμενον ἐξ ἀνωγείου καὶ ὑπογείου ναοῦ ἔνθα κάτωθεν τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ ἀνωγείου ναοῦ, ὑπῆρχεν ὁ Τάφος τῆς Θεοτόκου. Ἐπὶ τοῦ Χάκεμ ὁ ναὸς οὗτος κατεστράφη, ἐπεσκευάσθη δὲ ἐπὶ τῶν σταυροφόρων· ἔκτοτε μέχρι σήμερον οὐδεμίαν ὑπέστη μεταβολήν.

Ὁ ναὸς τῆς ἁγίας Ἄννης

Ὁ ναὸς τῆς ἁγίας Ἄννης κεῖται παρὰ τὴν πύλην τῆς Γεθσημανῆς δεξιὰ τῷ εἰσερχομένῳ. Ἡ Ἐκκλησία αὕτη ὠκοδομήθη τὸ πρῶτον ἐπὶ τῆς θέσεως ὅπου ὑπετίθετο, ὅτι ἦσαν οἱ οἶκοι τῶν θεοπατόρων Ἰωακεὶμ καὶ Ἄννης, μέχρι δὲ τῆς ἐποχῆς τῶν Σταυροφόρων δὶς κατεστραφη καὶ δὶς ἀνωκοδομήθη. Παρὰ τὸν Ναὸν ἐνωρὶς ἀναφέρεται καὶ γυναικεῖον μοναστήριον. Ὅτε ὁ Σαλαχου-εδδὶν ἐκυρίευσε τὴν Ἱερουσαλὴμ, μετέβαλε τὸν μὲν Ναὸν εἰς τζαμίον, τὸ δὲ μοναστήριον εἰς σχολεῖον, ὀνομάσας αὐτὸ Σαλαχιέ. κατὰ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον ἐδωρήθη ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου τῇ Γαλλίᾳ, ἥτις καὶ ἀνωκοδόμησε τὸν ναὸν συμφώνως πρὸς τὸ ἀρχικὸν σχέδιον. Ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ Ναοῦ τούτου κεῖται ἡ κολυμβήθρα τοῦ Βηθεσδά, ἡ παρὰ τὴν Προβατικὴν πύλην κειμένη, ἔνθα ὁ Χριστὸς ἐθεράπευσε τὸν παραλυτικόν. Προχωροῦντες τὴν ἀπὸ τῆς πύλης τῆς Γεθσημανῆς πρὸς τὴν ἐντὸς τῆς πόλεως ὁδόν, τὴν ὁδὸν τοῦ μαρτυρίου καλουμένην (via dolorosa). ἀπαντῶμεν κατὰ πρῶτον πρὸς τὰ δεξιὰ τὴν ἐκκλησίαν τῆς μαστιγώσεως καὶ τὸν Γαββαθᾶν (Ἀραβ. Χάφ-ἐλ-Μασήχ), ἀπέναντι ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ νῦν στρατῶνος πύλην ἀρχαίαν κεκλεισμένην μετὰ βαθμίδων (scala santa), περαιτέρω πρὸς τὰ ἀριστερὰ τὸν στρατῶνα, κείμενον παρὰ τὸν πύργον τῆς Ἀντωνίας καὶ ἀντιστοιχοῦντα πρὸς τὸ ἐπὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ Πραιτώριον καὶ ἔτι περαιτέρω μίαν καμάραν ἔχουσαν σκέλη ἀρχαῖα, ἐξ ἧς παραδέχονται ὅτι ὁ Χριστὸς ἐπεδείχθη τοῖς Ἰουδαίοις ὑπὸ τοῦ Πιλάτου (ecce homo). Ἐξακολουθοῦντες τὴν ὁδόν, διευθυνόμενοι πρὸς τὴν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους, συναντῶμεν κατὰ σειρὰν τὸν τόπον ἔνθα ἔπεσεν ὁ Χριστὸς φέρων τὸν Σταυρόν, τὸν οἶκον τῆς Παρθένου Βερενίκης τὴν στήλην τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως καὶ τὴν πύλην τῆς καταδίκης, ἅπαντα σχετικὰ πρὸς τὸ πάθος τὸ σταυρικὸν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἁγία Σιών.

Διευθυνόμενοι πρὸς τὴν Ἁγίαν Σιών, διερχόμεθα διὰ τῆς Ἀρμενικῆς συνοικίας, ἔνθα ἀπαντῶμεν τὸ Μοναστήριον τῶν Ἀρμενίων, ἄξιον ἐπισκέψεως ἰδίᾳ διὰ τὸν ἐν αὐτῷ ὡραῖον Ναόν, εἶτα δ' ἐξερχόμενοι τῆς πύλης τῆς πόλεως, ἀφοῦ ἐπισκεφθῶμεν τὸν οἶκον τοῦ Καϊάφα, ἢ τὸ Μοναστήριον τοῦ ἀλέκτορος, διευθυνόμεθα πρὸς οἰκοδόμημα, κατεχόμενον μὲν ὑπὸ τῶν Μουσουλμάνων, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον εἶνε ὁ τόπος ἔνθα ἐτάφησαν οἱ βασιλεῖς Δαυὶδ καὶ Σολομών καὶ οἱ λοποὶ βασιλεῖς τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ. Ἐνταῦθα ἦτο τὸ ἀνώγεων ἐστρωμένον, ὅπου ἐτελέσθη ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος, ὁ τόπος ἔνθα ἔνιψεν ὁ Χριστός, τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν του. Ἐντεῦθεν ἐξῆλθε μετὰ τῶν μαθητῶν, τὴν ἑσπέραν τῆς παραδόσεως του ὁ Χριστός πέραν τοῦ χειμάρρου τῶν Κέδρων καὶ ἐνταῦθα ἦσαν οἱ μαθηταὶ διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων. Ἐνταῦθα ἐγένετο ἡ ψηλάφισις τοῦ Θωμᾶ, ἐνταῦθα ἐξελέξαντο οἱ ἕνδεκα μαθηταὶ τὸν Ματθίαν ἀντὶ τοῦ προδότου Ἰούδα καὶ ἐνταῦθα τῇ ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς, κατῆλθε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους. Ἐνταῦθα συνεκροτήθη ἡ πρώτη ἐν Ἱεροσολύμοις τῶν Ἀποστόλων σύνοδος καὶ συνέστη τὸ πρῶτον, ἡ πρώτη τῶν Χριστιανῶν Ἐκκλησία. Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἡ ἐκκλησία αὕτη διέπρεπε κατὰ παντα καὶ ἐμιλάτο πρὸς τὸν Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως. Σήμερον εἶνε ρωμαιοθανικὸν τέμενος.

Θεολογικὴ Σχολὴ

Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ εὑρίσκεται ἐν τῇ Μονῇ τοῦ τιμίου Σταυροῦ πρὸς Δ. τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἐντὸς τῆς κοιλάδος Μουσαλλαμπέ. καταφύτου ἐξ Ἐλαιῶν. Ἐνταῦθα πιστεύεται ὅτι ἐφυτεύθη τὸ ξύλον, ἐκ τοῦ ὁποίου κατεσκευάσθη ὁ τίμιος Σταυρός. Ἡ ἵδρυσις τῆς Μονῆς ἀποδίδεται εἰς τὸν Μ. Κωνσταντῖνον, ὑπέστη δὲ πολλὰς καταστροφὰς ἀναλόγως τῶν καταστάσεων καὶ τῶν ἐπιδρομῶν ἑκάστοτε, σήμερον δὲ διασώζεται ἐν αὐτῷ περισσὸν ἀρχαιολογικὸν μεγαλεῖον. Τὸ ἔδαφος τοῦ ναοῦ αὐτῆς εἶνε κεκαλυμμένον μὲ ὡραῖον ἀρχαῖον μωσαϊκόν. Ὡς σχολὴ ἱδρύθη ὑπὸ τοῦ

Πατριάρχου Κυρίλλου τῷ 1885 συντηρουμένη ὑπὸ τῆς ἀγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος. Ἐν τῷ μέταξύ ἐκλείσθη πολλάκις, λόγῳ ἐλλείψεως προσόδων, ὁπότε τῷ 1893 ἤνοιξε τὸ τελευταῖον καὶ ἔκτοτε ἐργάζεται μετὰ περισσῆς φιλοτιμίας. Ἐν αὐτῇ, διδάσκεται ἡ ἐγκύκλιος παίδευσις καὶ Θεολογικὴ Ἐπιστήμη, εἰς ἑπτὰ τάξεις. Ἡ Σχολὴ περιορισμὸν ἔχει τὴν μόρφωσιν τοῦ ἀνωτέρου κλήρου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ταύτης δ' ἀπόφοιτος εἶνε ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Φώτιος. Ἐν αὐτῇ ὑπάρχει καὶ βιβλιοθήκη, ἀρκετὰ πλουσία.

Τὸ ἅγιον Φῶς

Τὸ Μέγα Σάββατον ὥρα 2 μ. μ. ὁ Πατριάρχης κατέρχεται ἐκ τοῦ Πατριαρχείου μεθ' ὅλου τοῦ κλήρου, ἐνδύεται λευκὴν στολὴν καὶ εἰσερχόμενος ἐντὸς τοῦ ἁγίου Κουβουκλίου, προσεύχεται μόνος ἐνώπιον τοῦ ἁγίου Τάφου· μετὰ 15 περίπου λεπτά, μεταδίδει τὸ ἅγιον Φῶς εἰς τὸ ἐναγωνίως ἀναμένον αὐτὸ εὐσεβὲς πλῆθος. Εἶνε ἄκρως συγκινητικὴ ἡ στιγμὴ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἁγίου Φωτός, ἀναμιμνήσκοντες τὸ Φῶς τὸ ὁποῖον περιέλαμψε τὸν Τάφον τοῦ Κυρίου κατὰ τὴν Ἀνάστασιν.

Ἡ Λύδδα

Ἡ Λύδδα φαίνεται κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῆς φυλῆς Βενιαμίν. Ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ ἀναφέρεται καὶ ὁ τόπος, ἔνθα ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἐθεράπευσε τὸ παραλυτικὸν Αἰνέαν. Ἐπὶ τῆς Ρωμαϊκῆς κυριαρχίας μετωνομάσθη Διόσπολις, ὡς τοιαύτη δ' ἀναφέρεται καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν πλειστάκις. Ἐνταῦθα συνεκροτήθη σύνοδος τῷ 415 κατὰ τοῦ Πελαγίου. Ἐν Λύδδῃ εὑρίσκεται ὁ τάφος τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, Παλαιστινοῦ ἐκ μητρός. Ἐπ' αὐτοῦ, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἰουστιανοῦ ἐκτίσθη μεγαλοπρεπὴς Ναός εἰς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, τοῦ ὁποίου τὸ δυτικὸν ἥμισυ μετεβλήθη κατὰ τὸν 15 αἰῶνα, εἰς τζαμίον. Σήμερον μόνον τὸ ἀνατολικὸν ἥμισυ ἀνακτισθὲν ἐπὶ Πατριάρχου Κυρίλλου, περιλαμβάνεται εἰς τὸν ναόν, ὅστις ἐπὶ τῶν ἀρχαίων θεμελίων κτισθείς, εἶνε διὰ τοῦτο δυσανάλογος.

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ

ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΜΟΥ

(Συνέχεια)

Περὶ τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον κορεσθεὶς ἐκ τοῦ ἀξιολόγου ἐκείνου ταξειδίου, καὶ ἀπαυδήσας παρατηρῶν ἐν τῇ ἀοράτῳ γαλήνῃ τῆς νυκτὸς καὶ τῷ πυκνοτάτῳ σκότει τὴν ἀπέραντον θάλασσαν τῆς Μεσογείου καὶ τὸν ἐκτεταμένον πρὸ ἐμοῦ ἀστροφεγγῆ θόλον, ἀπεσύρθην βραδέως ἐν μέσῳ ἀπολύτου ἡσυχίας, μεταξὺ κοιμωμένων τῆδε κακεῖσε καὶ ἀπαντάχοῦ τοῦ σκάφους ταξειδιωτῶν, πρὸς τὸ διαμέρισμα τοῦ κοιτῶνος μου. Ἐνῷ δ' ἐβάδιζον ὅλως βραδέως καὶ ἡσύχως ἔρριψα τελευταῖον βλέμμα πέριξ ἐμοῦ καὶ τὰ πάντα διέτρεχον ἁρμονικὴν καὶ φυσικωτάτην ἡσυχίαν. Οἱ ἀστέρες, ἡ θάλασσα, ἡ ζωογόνος ἐκείνη ἀτμόσφαιρα, ἡ ἀόρατος καὶ ἀκατανόητος ἡσυχία τοῦ σύμπαντος, διανύοντος παλσιόθεν ἐπιβλητικὴν ὅλως καὶ ἥσυχον πορείαν μοὶ ἐπροξένησεν ἀρκετὴν ἀφ' ἑτέρου ἐντύπωσιν. Ἡ φύσις ἅπασα πέριξ ἐμοῦ ἐφησύχαζεν, ἀλλ' ἐν τούτοις διέτρεχε τὸν προορισμόν της καὶ ὁπόταν οἱ ἄνεμοι διαταράσσουν αὐτὴν καὶ ἡ θάλασσα ἀποτόμως μαίνεται ὁ δὲ οὐρανὸς ἐξηγριωμένος, μύδρους καὶ κεραυνοὺς ἐκπέμπει καὶ πάλιν, τότε ἡ ἁρμονία τοῦ σύμπαντος οὐδόλως πάσχει, οὐδόλως διαταράσσεται.

Ἡ φύσις τότε ἀκριβῶς ἀναδείκνυσιν ὅλον τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν δύναμήν της καὶ ἀκριβῶς τότε μᾶς πείθει περὶ τῆς θείας καταγωγῆς της καὶ καὶ τοῦ ὑψηλοῦ αὐτῆς, δυστυχῶς ἀκατανοήτου προορισμοῦ της.

Τὴν πρωΐαν μετὰ πολὺν εὐάρεστον καὶ ἡσυχώτατον ὕπνον ἠγέρθην καὶ ἀφοῦ ἔλσβον τὸ πρόγευμά μον, ἀνῆλθον ἀμέσως ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ὅπου ὅλοι ἤδη ἦσαν ἐκεῖ.

— Καλὴ 'μέρα ἀπ' ἐδῶ, καλὴ 'μέρα ἀπ' ἐκεῖ μοῦ ἔλεγον.

— Καλὴ 'μέρα σας, καὶ πῶς τὰ ἐπεράσαιτε καὶ ἐγὼ ἠρώτων.

— Καλὰ καὶ ὡραῖα μοὶ ἀπήντων.

— Ὅλο ὡραία! Πάει καλά, καὶ καὶ σεῖς Κυρία Παπαγεωργίου;

— Ἔτσι καὶ ἔτσι, πάλιν ζαλισμένη.

— Μὰ τί λέγετε, Κυρία, μήπως σᾶς φαίνεται ὅτι ζαλίζεσθε; Ἡ ζάλη δὲν εἶναι κακὸς ἄνθρωπος νὰ τὸν φοβεῖσθε τόσον.

— Μακάρι νὰ ἦτον ἄνθρωπος καὶ νὰ ἐφαίνετο, κύριε Πρίντεζη, ἔστω καὶ μὲ τὴν ἀπαισιωτέραν μορφήν, παρὰ εἶνε σωστὸς διάβολος καὶ δὲν φαίνεται.

— Αἴ καὶ τί ἠμπορούσαιτε νὰ τοῦ κάμετε ἂν τὸν ἐβλέπατε ;

— Θὰ ἤξειρα τοὐλάχιστον μὲ ποῖον ἔχω νὰ

Ροζαλία Νίκα

κάμω, ἀλλὰ νὰ ἔχῃς ἔτσι ἐχθρὸν χωρὶς νὰ τὸν βλέπῃς ;

— Τότε τοῦτο θὰ εἴπῃ ὅτι δὲν ὑπάρχει καὶ εἶναι φαντασία σας.

— Καλὲ τί λέγετε, φαντάζομαι ὅτι ζαλίζομαι; Νὰ γελάσω πάλιν. Μὰ σεῖς θὰ μὲ κάμετε καλὰ μὲ τὸν γέλωτα.

Ἐπλέομεν πάντοτε ἐν πλήρει θαλάσσῃ καὶ κάτωθι μεγάλου οὐρανοῦ ἐν τῷ μέσῳ τῆς Ἀδριατικῆς, ἀκριβῶς μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας, ὅπε μὴ ἔχοντες σημεῖόν τι ὡρισμένον νὰ τείνωμεν τὴν προσοχὴν καὶ νὰ εὕρωμεν ἐνδιαφέρον, κατεγινόμεθα πάντες ἀλληλοπαρατηρούμενοι καὶ ἀλληλοθαυμαζόμενοι, ὡς πάντοτε συμβαίνει μεταξὺ ἐπιβατῶν. Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἐν εὑρίσκουσι καιρὸν νὰ κάμνωσι τὸν μεγάλον !

Καθ' ὅλην λοιπὸν τὴν ἡμέραν ταύτην ἠσχολούμεθα συνομιλοῦντες οὕτω, τρώγοντες καὶ ἀναγινώσκοντες, τὸ περισσότερον δὲ γελῶντες, κατὰ δὲ τὴν δευτέραν ταύτην νύκτα διήλθομεν ἔτι εὐαρεστώτερον καὶ εὐθυμώτερον.

Τὴν μεθεπομένην εὑρισκόμεθα ἤδη μεταξὺ Σικελίας καὶ Ἰταλίας, λίαν δὲ πρωΐ διηρχόμεθα τὸ περίφημον ἱστορικὸν στενὸν τῆς Σκύλλης καὶ Χαρίβδεως, ἑκατέρωθεν τῶν ὁποίων διακρίνονται κατῳκημένα κατάφυτα τοπεῖα, πολλαὶ λέμβοι καὶ πλοιάρια, διασχίζοντα τὸ στενὸν καὶ δηλοῦντα τὴν ἡμερωτάτην αὐτῶν ἤδη κατάστασιν, ἐνῷ ὁ Ἀνδρέας ἐγκαίρως ἐγερθείς, μοὶ ἐξιστορεῖ δεικνύων μοι τὰς ὡραίας τοποθεσίας, τὴν πόλιν τῆς Μεσσήνης, τὴν θάλασσαν ἀναβάλλουσαν ἐν τῷ μεταξὺ θερμὸν ἡφαιστειογενὲς ὕδωρ καὶ τὸ ἐφηυχάζον τό γε νῦν ἔχον ἡφαίστειον τῆς Αἴτνης.

Ἐντεῦθεν πλέομεν διαρκῶς παρὰ τὴν ἀκτήν, μετ' οὐ δὲ πολὺ ἀφίνομεν καὶ ταύτην ὄπισθέν μας καὶ μετὰ μεσημβρίαν ὁλονὲν πλησιάζομεν πρὸς ἑκατέρωθεν ὡραίας ἀναφαινομένας ἀκτάς.

Ἐνῷ δέ μετ' ὀλίγον μετὰ περιεργείας παρετήρουν χαριτωμένην μικρὰν νῆσον διὰ τῆς διόπτρας ἀριστερόθεν φιλόκομψός τις ὡραιοτάτη Κυρία πλησιάσασά με:

— Αὐτὴ εἶναι ἡ νῆσος τοῦ Μόντε Χρήστου, μοὶ λέγει, μειδιῶσα.

Ἔμεινα πρὸς στιγμὴν ἐνεὸς διὰ πολλοὺς λόγους καὶ διότι δὲν τὴν εἶχον ἀντιληφθῆ προγενεστέρως μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν καί εἰρξάμην ἐπερωτήσεων.

— Ἀληθῶς, τῇ ἀπαντῷ, καὶ πῶς τὸ γνωρίζετε Δεσποινίς ;

— Κυρία, σᾶς παρακαλῶ Κύριε. Μοῦ τὸ εἶπε πρὸ ὀλίγου ὁ τρίτος πλοίαρχος.

— Νὰ μὲ συγχωρῆτε Κυρία, καὶ ἤτις ἔκαμε πλούσιον τὸν Μόντε Χρῆστον;

— Ναὶ ἤ μᾶλλον εἶναι ἡ νῆσος, τὴν ὁποίαν ἔκαμε πλουσίαν ὁ Μόντε-Χρῆστος διὰ τῆς διαφημίσεως του.

— Ὥστε ἀνεγνώσατε, βλέπω, Κυρία, τὸν Μόντε-Χρῆστον ;

— Πῶς ὄχι ;

— Καὶ εἰς ποῖον μέρος τότε τῆς νήσου εὗρε τοὺς θησαυροὺς ὁ ἥρως οὗτος, νὰ εὕρωμεν καὶ ἡμεῖς ἴσως ἄλλους;

— Θὰ τό γνωρίζετε ὅπως καὶ ἐγὼ ἀφοῦ τὸν ἀνεγνώσατε ἐπίσης, μοὶ ἀπαντᾶ λεπτῶς μειδιῶσα.

— Μήπως σᾶς ἐπείραξεν ἡ ἐρώτησίς μου;

— Τοὐναντίον μὲ διεσκέδασεν, ἦτον ἐν καταλλήλῳ στιγμῇ.

— Τὸ εὑρίσκετε; καὶ ποῦ ἐσπουδάσατε, Κυρία, ἐπιτρέπετε νὰ ἐρωτήσω;

— Πῶς! εἰς Πειραιᾶ.

— Τὸ ὑπέθετον ὅτι εἴσθε ἀπὸ τὰ μέρη μας καὶ μεταβαίνετε ;

(Ἕπεται συνέχεια)

Η ΝΕΑ ΣΚΗΝΗ

ΚΩΝΣΤ. ΣΑΓΙΩΡ

Ἡ ἐφετεινὴ θερινὴ περίοδος τοῦ ὡραίου θεάτρου τῆς Ὁμονοίας εἶνε τρόπον τινὰ συνέχεια τῆς περυσινῆς. Ὁ ἐπιτυχὴς συνεταιρισμὸς τοῦ συμπαθοῦς κωμικοῦ μας κ. Σαγιὼρ μετὰ τοῦ ζεύγους Νίκα, φαίνεται ὅτι θὰ μᾶς παρουσιάσῃ πολλὰς ἐκπλήξεις. Ἄλλως τε ἀπεδείχθη ὅτι ὁ κ. Σαγιὼρ ἔχει θαυμάσια προσόντα διὰ τὰ διευθύνῃ θέατρον, οἷον ἡ Νέα Σκηνή, ἐκλέγων τὰ ὡραιότερα ἔργα καὶ ἐπιτυχῶς ἀναβιβάζων ταῦτα.

Τὸ ἐφετεινὸν προσωπικὸν τῆς Νέας Σκηνῆς ἀποτελοῦσιν αἱ κυρίαι Νίκα, Μαρίκου, Ρινάλδη, ἀδελφαὶ Κολυβᾶ, Πιπίνου, Κοντοπούλου, Σταματοπούλου, Χαλκιοπούλου, Γαβριηλίδου, Ρούσου καὶ οἱ κύριοι Κ. Σαγιώρ, Νίκας, Μαρίκος, Παλμύρας, Γαβριηλίδης, Σταματόπουλος, Ροῦσος, Ἀρμάκος, Σκορδίλης, Κοντόπουλος, Τσερτίνης καὶ Χαλκιόπουλος.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν καὶ ἐκλεκτῶν ἔργων δὲν λείπει ὁ «**Μαραθώνιος Δρόμος**» τοῦ κ. Μωραϊτίνη, ἐπανειλημμένος παιζόμενος καὶ ἐφέτος, καθ' ὃν θριαμβεύει ὁ κ. Σαγιώρ. Ἐκτὸς δὲ τῶν πολλῶν μεταφράσεων προετοιμάζονται καὶ τὰ ἑξῆς πρωτότυπα νέα ἔργα· **Τὰ ἀπρόοπτα τοῦ Τροχιοδρόμου** τοῦ κ. Δημητρακοπούλου ἡ «**Ἀθηναϊκὴ ἐπιθεώρησις**» τοῦ κ. Τσοκοπούλου, καὶ «**Τὸ Νέον ἔργον**» τοῦ κ. Μωραϊτίνη.

Ἐπίσης προετοιμάζεται καὶ τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινόν, «**Μωρισάντο**» παρασταθὲν ὑπὸ τοῦ Γαλλικοῦ θιάσου Φερωδῆ.

2 ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ 2

ΚΑΜΙΛΛΟΥ ΔΕΒΑΝΣ

Η ΝΗΣΟΣ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ

(συνέχεια καὶ τέλος)

VII

Ὁ Γρηγόριος ἤρχισε νὰ ἐειλιᾷ. Σκίουρός τις κατακερευνωθεὶς ἔπεσε παρὰ τοὺς πόδας του. Εὐτυχῶς ὅμως οἱ τρομεροὶ κρότοι τῶν κεραυνῶν ἠραιώθησαν. Ὁ οὐρανὸς ἤρχισε νὰ καθαρίζεται ἐκ τοῦ σκότους. αἱ δὲ ἀστραπαὶ ἔγιναν σπανιώτεραι. Προφανῶς ἡ θύελλα ἠλλαττοῦτο.

Ὁ μιγὰς ἀνέπνευσεν. Αἴφνης ἓν νέφος ἐπεκάθισεν ἐπὶ τοῦ δάσους καὶ ἤρχισε νὰ βρέχῃ. Ἀλλὰ τοῦτο μόλις στιγμάς τινας διήρκεσε καὶ μετ' ὀλίγον ἐφάνη ὁ ἥλιος. Θὰ ἦτο ἴσως ἡ τρίτη μ.μ. ὥρα. Τότε ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν του τὸ ζήτημα τοῦ Ἀλφόνσου καὶ ἐσκέπτετο ὁ ἄγριος οὗτος ἄνθρωπος ἂν ἔπρεπε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν καταδίωξιν.

Ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην τῷ ἐφαίνετο πλέον ἀδύνατον νὰ τὸν φθάσῃ διότι εἶχον πολὺ ἀποκρυνθῇ ὁ εἷς τοῦ ἄλλου διαρκούσης τῆς καταιγίδος.

Καὶ οὕτω ἐπανέλαβε τὴν πρὸς τὸ Σαλὲμ ὁδόν. Ταὐτοχρόνως ἤκουσεν ἄνωθι τῆς κεφαλῆς του θόρυβον. Στρέφεται καὶ βλέπει δύο ἰαγουάρους καταδιώκοντας θήραμά τι μετὰ οὐρλιασμάτων ἀπαισίων. Ὁ Γρηγόριος ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του μὴ προσέχων. Καθὼς δὲ ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον μετεωρεῖτο, εἶρπε καὶ ἀνερριχᾶτο ἵνα προχωρῇ, ἀληθῶς εὑρίσκετο εἰς τὸ στοιχεῖόν του.

Ἀλλ' αἴφνης ζεῦγος αἰλούρων ἐπεφάνη πηδῶν ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον καὶ ἐκβάλλον ἀπαίσια μιαουλίσματα. Ἐσκέφθη ὅτι ἦτο χαμένος πλέον. Στρέφει τὸ βλέμμα πρὸς τὸ ἔδαφος καὶ βλέπει τὰ ὑψηλὰ χόρτα μυστηριωδῶς κινούμενα. Πελώρια βόες ἐξέβαλον πρὸς στιγμὴν τὰς ποικιλόχρώμους κεφαλάς των καὶ εἶτα ἐξηφανίζοντο πρὸς ἀνατολάς.

Γιγάντειαι σαῦραι ἔφευγον ἐπίσης ἐκεῖσε. Τὰ πτηνὰ ἐπέτων κατ' ἀγέλας ὕπερθεν τοῦ δάσους. Ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ εἰδεχθεῖς μύρμηκες τῶν μερῶν ἐκείνων ἔφευγον πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν. Ἐνόμιζέ τις πλέον ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ τέρατα ἐπρόκειτο νὰ συνέλθοιν εἰς ὡρισμένον μέρος.

Ὁ Γρηγόριος ἤρχισε νὰ ἀνησυχῇ. Οἱ αἴλουροι, πάντοτε φωνάζοντες καὶ πηδῶντες ὑπὲρ τὴν κεφαλήν του ἐφαίνοντο ὅτι δὲν ἐπροσέχον εἰς τὸν ἀνθρωπίσκον αὐτόν. Τῷ ἐφαίνετο πολὺ παράδοξον τοῦτο. Ἀφ' ἑτέρου ἔβλεπε πλῆθος εἰδεχθῶν ἑρπετῶν μετὰ συριγμοῦ ἑρπόντων πρὸς τὸν ποταμόν. Κροκόδειλοι δὲ γιγάντειοι ἐξῆγον τὴν κεφαλήν των περιέργως βλέποντες. Ἔπειτα εἶδε παρερχόμενα πάντοτε πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν ἐλάφους, ἄρκτους, καὶ πλῆθος ἐν γένει τετραπόδων.

Προφανῶς κάτι συνέβαινε. Ἀλλὰ τί; Μήπως ὠνειρεύετο; Αἴφνης ἰδέα τις τῷ ἐπῆλθε φοβερά. Μήπως συνέβαινε πυρκαϊά; Ἐντρομος ἀνερρίχθη εἰς ὑψηλότερον κλάδον ὅπου δὲν ἤργησε νὰ ἴδῃ τεραστίαν φλόγα ἀναδιδομένην ἐκ τοῦ δάσους. Τότε ἐξέβαλε φοβερὰν βλασφημίαν καὶ ἠκολούθησε τὰ φεύγοντα ζῷα, γνωρίζων ὅτι ταῦτα ἐκ τοῦ ἐνστίκτου των ἔσπευδον πρὸς τὸν Ἀμαζώνειον ποταμόν.

Ἀλλὰ ἐνῷ βραδέως τὸ πῦρ ἐξηπλοῦτο ἐπὶ τοῦ δάσους, καθότι τὰ δένδρα ἦσαν χλωρά, ἐν τούτοις μετεδίδετο ταχύτερον κάτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὅπου ἦσαν συσσωρευμένα φύλλα καὶ κλάδοι ξηροί, οὕτως ὥστε ὁ Γρηγόριος πρὶν κινδυνεύσῃ νὰ καῇ ζῶν, ἐκινδύνευε νὰ πάθῃ ἐξάσφυξίας, καθύσον ἤδη ὁ καπνὸς ἐξήρχετο σχεδὸν ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ ὑπαξιωματικοῦ καὶ πυκνὸς ἀνήρχετο μέχρις αὐτοῦ.

Ὁ Γρηγόριος τρελλὸς ἐκ τοῦ φόβου ἐπέτα ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον, εἰς οὐδὲν λογίζων τὰς πληγάς του καὶ τὸν κόπον καὶ ἀφίνων εἰς ἕκαστον βῆμα τεμάχιον ῥάκους ἐκ τῶν ἐνδυμάτων του, πολλάκις δὲ καὶ σαρκός.

Ἀγέλη πιθήκων, τρελλῶν ἐκ τοῦ κινδύνου διῆλθε πλησίον του, μὲ φωνὰς ἀπελπιστικὰς καὶ μορφασμοὺς εἰδεχθεῖς. Ὁ Γρηγόριος ἐπὶ ἓν τέταρτον καὶ πλέον συμβαδίζων μετ' αὐτῶν συνηγωνίζετο ὡς πρὸς τὴν εὐκαμψίαν μὲ τὰ τετράχειρα.

Ὁποία ἡμέρα! Ἔπρεπε νὰ ἦτο ἐκ σιδήρου ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ἵνα ἀντέχῃ ἀκόμη εἰς τοὺς τοιούτους κόπους ἀπὸ δώδεκα ἤδη ὡρῶν.

Τέλος ἠσθάνθη κάπως δροσερώτερον τὸ περιβάλλον. Ἐνόησεν ὅτι ὁ Ἀμαζώνειος ἔκειτο πλησίον. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ μιγὰς εἶχε καταντήσῃ ἀληθὲς τέρας. Θὰ ἦτο δυσκολώτατον καὶ οἱ ἐξοχώτεροι φυσιοδίφαι νὰ ἀντιληφθῶσιν, ὅτι ἀνῆκεν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φυλήν.

Ἀλλ' ἰδοὺ τέλος διακρίνει πρὸ αὐτοῦ τὸν Ἀμαζώνειον τοῦ ὁποίου τὸ τρομερὸν ρεῦμα ἔφερεν ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἑτέραν ὄχθην χιλιάδας ζῴων. Ὑπὸ τοὺς πόδας του ἐξετείνετο πλατεῖα ἀμμώδης 20 περίπου μέτρων πλάτους.

Ἐπὶ τῆς πλατείας δὲ ταύτης εὑρίσκοντο ὡς ἐπὶ ἄλλης κιβωτοῦ τοῦ Νῶε, ὅλα τὰ ὑπάρχοντα ζῷα φύδην μίγδην, οὐρλιάζοντα, ἀπειλοῦντα, πηδῶντα, φοβούμενα, κλαυθμηρίζοντα καὶ διὰ τοῦ ρύγχους των εἰσπνέοντα τὸν ἀέρα, ἵνα ἀντιληφθῶσιν εἰς ποῖον σημεῖον εὑρίσκετο ἡ πυρκαϊά. Ἦτο τρομερόν! Νὰ κατέλθῃ ἐκεῖ ἵνα μεταβῇ πρὸς τὸν ποταμὸν, τοῦ ἐφαίνετο πρᾶγμα ἀδύνατον. Ν' ἀνομιχθῇ πρὸς τὸ πλῆθος αὐτὸ τῶν θηρίων δὲν ἦτο τι εὔκολον. Ὁ φόβος τὸν

ἐπάγωνε. Καὶ τὰ πρὸ αὐτοῦ ζῷα ἔπιπτον ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ κατὰ πλήθη, ὅπου οἱ κροκόδειλοι τὰ ὑπεδέχοντο πολὺ εὐχαρίστως, ἐνῷ ἄλλαι ἀγέλαι κατέφθανον ἀενάως.

Αἴφνης οἱ οὐρλιασμοὶ ἐδιπλασιάσθησαν, οἱ συριγμοὶ ἠκούοντο ὀξύτερον καὶ θόρυβος παράδοξος ἠγέρθη. Οἱ σκίουροι, αἴλουροι, πίθηκοι καὶ τὰ ἄλλα εὐκίνητα τετράποδα ἐρρίφθησαν δι' ἑνὸς πηδήματος εἰς τὸ κενόν, τὰ πτηνὰ ἐπέταξαν καὶ ὅλα τὰ ἐπὶ τῆς ἀμμώδους πλατείας ζῷα ἐχύθησαν εἰς τὸν ποταμόν.

Ἐπὶ τῆς πλατείας ἤδη μόνον τὰ λείψανα τῶν θυμάτων ἀπέμειναν. Ὁ Γρηγόριος ἐφαντάσθη

Τὸν εἶδε νὰ στρέφεται ἐπὶ τῆς ἀνθρακιᾶς....

ὅτι ἐσώθη πλέον, ὅτε αἴφνης παρετήρησεν ὅτι ὁ κορμὸς τῆς δρυός, ἐφ' ἧς ἐκάθητο, περιεβάλλετο ὑπὸ φλογῶν. Ἀπηλπισμένος ὁ μιγάς, τυφλούμενος ὑπὸ τοῦ καπνοῦ καὶ στενοχωρούμενος ὑπὸ τῆς θερμότητος, ρίπτεται ἐπὶ τοῦ φλεγομένου ἐδάφους καὶ ὡς μανιακός, τρέχων, ρίπτεται ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ μὴ φροντίζων οὐδόλως περὶ τῶν ἐν αὐτῷ. Ἄλλως τε οἱοσδήποτε θάνατος τῷ ἐφαίνετο καλλίτερος τοῦ τῆς πυρκαϊᾶς.

Βυθισθεὶς δ' ἐντὸς τοῦ ὕδατος ὁ δυστυχὴς, ἠσθάνσθη θαυμάσια ἀποτελέσματα ἐκ τῆς δροσερότητος τῶν ὑδάτων καὶ αἱ δυνάμεις του ἐπανῆλθον. Ἐκολύμβα ὡς ἰχθὺς ἀποφεύγων μετὰ δεξιότητος τοὺς ἐπικινδύνους φεύγοντας ἐπίσης συντρόφους του. Ἐκ φόβου δὲ πρὸς τοὺς κροκοδείλους ἔπλεεν εἰς τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ, ὅπου τὸ ταχύτατον ρεῦμά του, μοναδικὸν εἰς τὸν κόσμον, ἠδύνατο νὰ τὸν φέρῃ εἰς ὀλίγας ὥρας ἢ εἰς τὸ Παρὰ ἢ εἰς οἱανδήποτε νησίδα.

Δὲν ἐσκέπτετο δὲ καθόλου νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην διὰ πολλοὺς λόγους. Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ὁ Ἀμαζώνειος εἶχε τοὐλάχιστον πλάτος 6 χιλιομέτρων, ἐπ' ἀρκετὸν δὲ διάστημα τῆς νυκτὸς ἔχρειάσθη νὰ παλαίσῃ κατὰ τοῦ ρεύματος. Ἐξ ἄλλου δὲν ἦτο φρόνιμον νὰ διαυκτερεύσῃ εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην, καθότι ἐκεῖ διηυθύνθησαν ὅλα τὰ φυγόντα ζῷα, καὶ ἀναμφιβόλως δὲν θὰ διήρχετο καλὴν νύκτα μετ' αὐτῶν.

Ἀφέθη τότε νὰ ὁδηγῆται ὑπὸ τοῦ ρεύματος. Μετ' ὀλίγον ἠσθάνθη πρᾶγμά τι νὰ τὸν συλλάβῃ ἀπὸ τῆς κόμης καὶ προσκολλᾶται ἐπὶ τῶν ὤμων του. Ἦτο μικρὸς ὡραῖος πίθηκος, ὅστις κουρασθεὶς καὶ κινδυνεύων νὰ πνιγῇ ἐπιάσθη ἐκ τοῦ πρώτου τυγχόντος πράγματος.

Ὁ Γρηγόριος ἤθελε νὰ τὸν ἁρπάσῃ καὶ ἀπορρίψῃ εἰς τὸ ὕδωρ. Ἀλλὰ τὸ δυσυχὲς τετράχειρον ἔσφιγγε τοὺς ὄνυχας καὶ τοὺς ὀδόντας του ἐπὶ τῶν σαρκῶν τοῦ μιγάδος, ὥστε οὕτος ἀκουσίως του παρεδέχθη νὰ σώσῃ καὶ τὸν παράσιτον πίθηκον. Ἐξηκολούθη λοιπὸν οὕτω πλέων, ὅτε τέλος διακρίνει τὰ ὀχυρώματα τοῦ Πάρα. Φεῦ! ἦσαν πολὺ μακρὰν ἀκόμη ὥστε τὰ ἐλπίζῃ ὅτι ἤθελε φθάσει, ἀφοῦ μάλιστα αἱ δυνάμεις του ἤρχισαν νὰ ἐξαντλῶνται.

VIII

Ὁ Γρηγόριος ἦτο ἕτοιμος νὰ διέλθῃ τὸ στόμιον μικροῦ τινος ποταμοῦ, ὅτε πιρόγα ὁδηγουμένη ὑπό τινος Ἰνδοῦ εἰσῆλθεν εἰς τὸν Ἀμαζώνειον. Εἰς τὸ βάθος δὲ ταύτης κατέκειτο σῶμά τι ἀδρανές. Ἦτο ὁ πτωχὸς Ἀλφόνσος ὅστις ἐπίσης εἶχε ριφθῇ εἰς τὰ ὕδατα ποταμίσκου τινὸς καὶ κατὰ θείαν πρόνοιαν ἐσώθη ὑπό τινος Ἰνδοῦ ὃν ἄλλοτε εἶχεν εὐεργετήσει εἰς τὸ Σαλέμ.

Ἀλλὰ ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν μιγάδα. Τὸ ρεῦμα τὸν παρέσυρε πρὸς νησίδα τινὰ φαινομένην μακράν. Βλέπων δὲ ὅτι ἐσώζετο οὕτω, ἀνεκάλεσε πρὸς στιγμὴν εἰς τὴν μνήμην του τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας καὶ ὁ ἄθλιος ἐμόρφασε φρικωδῶς ἐκ τῆς εὐχαριστήσεως, σκεπτόμενος ὅτι ὁ Ἀλφόνσος θ' ἀπέθανεν εἴτε ἐκ τῆς ἀσφυξίας, εἴτε ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς.

Τέλος περὶ τὴν ἕκτην καὶ ἡμίσειαν ὥραν, ὀλίγον πρὶν δύσῃ ὁ ἥλιος, ὁ ἄθλιος Ἀργεντῖνος ἔφθασε τὴν μικρὰν νησίδα πρὸς τὴν ὁποίαν ἔπλεεν

ἀπὸ τριῶν καὶ πλέον ὡρῶν. Ἂν δὲ εἶχε ἀκόμη χίλια μέτρα νὰ διαπλεύσῃ, αἱ δυνάμεις του θὰ τὸν ἐγκατέλειπον. Μόλις ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς ὄχθης ἔσυρεν ἡσύχως τὸν πίθηκον καὶ τὸν ἔθεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας του. Τὸ δυστυχὲς τετράχειρον δὲν ἀντέστη. Ἀλλὰ ὁ Γρηγόριος εἴτε ἐξ ἀγριότητος εἴτε ἐξ ἄλλης ὁρμώμενος σκέψεως, τὸ ἥρπασεν ἐκ τῶν ποδῶν καὶ ἀφοῦ τὸ περιέστρεψε τέσσαρας πέντε φορά, καταθρυμμάτισε τὴν κεφαλήν του ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Παρὰ τὴν θερμότητα τοῦ κλίματος, ὁ Γρηγόριος ᾐσθάνετο τὰ μέλη του ὡς ναρκωμένα ὑπὸ τοῦ ψύχους, ἕνεκα τῆς μακρᾶς δισμονῆς εἰς τὸ ὕδωρ. Ἐσύρθη τότε εἰς τὴν ἄμμον, ἣν εἶχον θερμάνει αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου καὶ ἐκεῖ ἐθερμάνθη ὀλίγον. Πρὸς τούτοις ὁ ὕπνος ἤρχισε νὰ τὸν καταλαμβάνῃ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν.

Ἀλλὰ καὶ ἡ πεῖνα τὸν ἠνόχλη φοβερά. Ἥρπασε λοιπὸν τὸν πίθηκόν του διὰ τῶν ὀδόντων καὶ τῶν ὀνύχων του, τοῦ ἀπέσπασεν ἕνα μηρόν, μὲ δεξιότητα κανιβάλου καὶ συνήθροισε κλάδους τινὰς ξηροὺς εἰς τοὺς ὁποίους ἔθηκε πῦρ διὰ νὰ ψήσῃ τὸ γεῦμά του.

Ἡ νῆσος αὕτη ἦτο ἔρημος καὶ ἀκαλλιέργητος, πρᾶγμα λίαν παράδοξον διὰ τὸν κατάφυτον ἐκεῖνον τόπον. Μόνον ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ἄκρας βράχος τις ἦτο κεκαλυμμένος ὑπό τινων θάμνων, δένδρα δέ τινα ὑψοῦντο παρ' αὐτόν. Εἰς ὅλην τὴν λοιπὴν ἐπιφάνειαν ἐκυριάρχει ἡ φαιὰ αὕτη ἄμμος. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ κατάστασις αὕτη δὲν ἦτο παντοτινή διότι ποῦ καὶ ποῦ διεκρίνοντο ξηροὶ κεκομμένοι κορμοὶ προβάλλοντες ἐκ τῆς ἄμμου. Διὰ τῶν τοιούτων δὲ κλαδίσκων ἤναψεν ὁ Γρηγόριος πῦρ κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀγρίων.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἔθεσεν ἐπὶ τῆς πυρᾶς τὸν μηρὸν τοῦ πιθήκου του, ἐκάθισε πρὸ αὐτοῦ μὲ τὰ γόνατα πρὸ τῆς ρινός του ἀναμένων ἀνυπομόνως τὸ γεῦμά του. Ἡ νὺξ τέλος ἐπῆλθε. Κατάκοπος ὁ Γρηγόριος, ᾐσθάνετο τὰς βλεφαρίδας του κλειομένας καὶ παρὰ τὴν ἀνυπόφορον πεινάν του, νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ ὕπνου, ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ παρεδόθη εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Ἀλλ' αἴφνης ἠνωρθώθη, ὡς νὰ εἶχεν ἐλατήριον εἰς τοὺς πόδας του, ἀφήσας συγχρόνως κραυγὴν ἀπαισίαν, ἐνέχουσαν ὀργήν, μανίαν, τρόμον καὶ ἀπελπησίαν.

Ἔρριψεν ἓν βλέμμα ὀπίσω του καὶ ἐπίστευσεν ὅτι ὑπῆρξε τὸ παίγνιον ἐφιάλτου τινός, προελθόντος ἐκ τῶν τόσων μόχθων τῆς ἡμέρας. Τρίβει τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τῶν ἀλγούντων δακτύλων του, καὶ ἀντιλαμβάνεται δυστυχῶς ὅτι δὲν ἐκοιμᾶτο.

Τότε διὰ πελωρίου ἅλματος ἔλαβε τὴν πρὸς τὸν ποταμὸν διεύθυνσιν. Τὸ πρῶτον ἠκολούθησε δεύτερον, τοῦτο τρίτον καὶ οὕτω ἤρχισε νὰ πηδᾷ ὡς δερβίσης ἐμπνευσμένος, μὲ τὴν κεφαλήν του ἐσκοτισμένην καὶ ἀποσπῶν τὴν κόμην του.

Τί λοιπὸν συνέβαινε; Πρᾶγμα τι παράδοξον. Ἡ νῆσος ἐκαίετο. Σύμπασα ἐφθείρετο καὶ διετρέχετο καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις ὑπὸ γλωσσῶν πυρίνων.

Ἡ ἐξήγησις τοῦ τρομεροῦ τούτου παιγνίου εἶνε ἁπλουστάτη. Ἡ ἐπιφάνεια ἐφ' ἧς ὁ Γρηγόριος εἶχεν ἀναπαυθῇ δὲν ἦτο νῆσος, ἀλλὰ σωρὸς ὀγκώδης νεκροῦ δάσους, μία μάζα κορμῶν δρυῶν, κέδρων, πευκῶν, βαμβακοδένδρων καὶ φοινίκων, τὰ ὁποῖα ὁ Ἀμαζώνιος εἶχε φέρει ἕως ἐκεῖ,—ἀλλὰ πόθεν;

Οἱ πρῶτοι κορμοὶ ἐσταμάτησαν ἐπὶ τοῦ βράχου παρὰ τὸν ὁποῖον ὑψοῦντο τὰ ὀλίγα δένδρα, ὡς προείπομεν, οἱ δὲ ἐπίλοιποι συνεσωρεύθησαν παρ' αὐτούς. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ μετὰ 3-4 ἔτη τὰ στρώματα τῶν κορμῶν ηὔξανον καὶ εἰς ταῦτα προσετίθεντο τοιαῦτα κόνεως καὶ δὴ εὐφλέκτου.

Ὁ Γρηγόριος ἐνόησε τὸ πᾶν. Ἐσκέφθη νὰ τρέξῃ πρὸς τὸν βράχον, ἀλλὰ τὰ πέλματα τῶν ἐγδαρμένων ποδῶν του καιόμενα τῷ ἐπροξένουν πόνους φρικώδεις καὶ ἀνυποφόρους.

Τί λοιπὸν νὰ πράξῃ; Νὰ μείνῃ εἰς τὴν θέσιν του; Θὰ ἐκαίετο. Ἠσθάνετο μάλιστα τὴν ὀσμὴν τῶν καιομένων σαρκῶν του ἀνερχομένην μέχρι τοῦ κρανίου. Ἐγένετο τρελλός.

Εἰς τὰ σκότη διέκρινε καθαρὰ ὅλο τὸ ἔδαφος τῆς νήσου, ἐρυθρᾶς ἐκ τῶν φλογῶν. Ὁ Γρηγόριος ὡς ἐκ τῶν πηδημάτων του ἔπεσεν ἐπὶ τῶν φλογῶν. Ἀλλὰ συναθροίζων ὅλας τὰς ἀπομενούσας δυνάμεις του ἠγέρθη ἐπὶ τῶν ποδῶν του καὶ ἔδραμε πρὸς τὸν ποταμόν. Νέα ὅμως πτῶσις τὸν ἐκράτησεν ἐπὶ τῆς καιομένης νήσου.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ φέρουσα τὸν Ἀλφόνσον πιρόγα, διήρχετο πρὸ τῆς νήσου. Ὁ Ἀλφόνσος συνελθὼν ἤδη παρετήρει τὸ φαινόμενον τῆς νήσου τοῦ πυρὸς καὶ ἐν αὐτῷ τὸν δαίμονα του καιόμενον. Ἐπρότεινε τότε εἰς τὸν Ἰνδὸν νὰ δράμωσι πρὸς βοήθειαν τοῦ τέρατος τούτου. Ὁ Ἰνδὸς ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ διηύθυνε τὸ σκαφίδιον ἐκεῖσε.

Ἐν τούτοις ὁ Γρηγόριος ἐβρυχᾶτο. Ὅλο τὸ σῶμα του εἶχε καῇ ἐκ τῆς ἐπαφῆς τῆς πυρωμένης ἄμμου. Προσεπάθησε πάλιν νὰ ἐγερθῇ. Τὸ κατώρθωσεν ἀλλὰ διὰ νὰ πέσῃ πάλιν ἐπὶ τῆς ἑτέρας πλευρᾶς. Καὶ μετ' ὀλίγον ὁ Βακάος τὸν εἶδε νὰ συστρέφεται ἐπὶ τῆς ἀνθρακιᾶς, ἥτις ἐγένετο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἰσχυροτέρα. Ἐβύθιζε τὰς χεῖρας του εἰς τὸ καιόμενον ἔδαφος καὶ προσεπάθη νὰ συρθῇ πρὸς τὸν ποταμόν, συστρεφόμενος ὡς ἑρπετόν. Ἡ σπονδυλική του στήλη αἴφνης ἐκυρτώθη σχηματίσασα τόξον. Ἔπειτα συνεσωρεύθη εἰς μίαν μάζαν ἄμορφον, ἀνετινάχθη πάλιν διὰ τελευταίαν φορὰν καὶ εἶτα ἔμεινεν ἀκίνητος.

Τὴν ἐπιοῦσαν ἡ νῆσος τοῦ πυρὸς δὲν ὑπῆρχε πλέον. Κορμοί τινες μαῦροι ἐκ τῆς πυρᾶς ἐθεάθησαν πλέοντες ἐν τῇ ἀνοικτῇ θαλάσσῃ.

Μετ' ὀλίγας δὲ ἡμέρας ἐπὶ τοῦ κατεστρώματος ἀτμοπλοίου ἀναχωροῦντος διὰ τὴν Εὐρώπην, ἄνθρωπός τις τὴν ὄψιν ἀλλοιωμένην ἔχων, παρηκολούθη μετ' ἐνδιαφέροντος τὰ λείψανα ταῦτα. Ἦτο ὁ Ἀλφόνσος Βακάος, ὅστις, φθάσας σῶος καὶ ὑγιεὶς εἰς τὸ Πάρα, διηγήθη τὰ παθήματα καὶ τὰς περιπετείας του εἰς τὸν πλοίαρχον τοῦ ἀτμοπλοίου τούτου, κατωρθώσας οὕτω νὰ τὸν συγκινήσῃ καὶ νὰ λάβῃ μίαν θέσιν ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου δωρεάν.

ΤΕΛΟΣ

ΜΙΑ ΚΑΚΗ ΝΥΞ

Ὁ Κύριος καὶ ἡ Κυρία Φρίτς ἐκοιμῶντο ὕπνον βαθύτατον, ὅτε αἰφνηδίως ἐλαφρός τις κρότος ἐκ τοῦ μαγειρείου προερχόμενος ἀφύπνισε τὴν Κυρίαν. Αὕτη ἀμέσως ἐντρόμως ἐκίνησε τὸν ἀγκῶνα τοῦ συζύγου της καὶ χαμηλῇ τῇ φωνῇ τῷ λέγει:

— Ξύπνα, κλέπται!

Ἡ κανδύλα εἶχε σβεσθῇ καὶ ἠναγκάσθη ἀκροποδητὶ νὰ ζητήσῃ τὰ πυρεῖα ἐκ τῆς τραπέζης καὶ ν' ἀνάψῃ ἀμέσως τὸ φῶς, ἐνῷ ἡ Κυρία τῷ ἐψυθίριζε:

— Σιγανῶς, σιγανῶς!... ἄκουσον... ἄκουσον, κάποιος εἶνε εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Ὁ κ. Φρίτζ μόλις ἀνάψας τὸ φῶς ἐπλησίασε τὴν σύζυγόν του καὶ τὴν παρετήρει ἐκπληκτος καὶ μὲ μεγάλους ὀφθαλμούς, ὠχροτάτην καταστᾶσαν, ὅπως καὶ αὐτός. Ἀμφότεροι δὲ εἶχον καταληφθῇ ὑπὸ ἀκατανοήτου τρόμου καὶ ἡ καρδία των ἔπαλλε βιαίως, ὅτε τέλος, ἐνῷ κρότοι ὑπόκωφοι ἠκούοντο ἐκ τοῦ μαγειρείου, ἀνέλαβον μετ' ὀλίγον θάρρος καὶ ὁ σύζυγος λέγει τότε πρὸς τὴν συμβίαν του μολονότι δειλότερος καὶ μᾶλλον ἀναποφάσιστος αὐτῆς:

— Πρέπει τέλος νὰ ἴδωμεν, τί συμβαίνει.

Πλὴν τὸ ἔνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως τὸν ἐκυρίευσε καὶ ἐδειλία νὰ προχωρήσῃ.

— Καὶ ἂν ἔλθουν ἐδῶ καὶ μᾶς φονεύσουν, δὲν εἶνε χειρότερα; τῷ ἔλεγεν ἡ σύζυγος πάντοτε ψιθυρίζουσα.

Καὶ ὁ σύζυγος καθηγητὴς λαμβάνων ἐκ νέου θάρρος, φορεῖ τὸ πανταλόνιόν του, εἰσέρχεται εἰς ταῖς παντοφλαῖς του, ὁπλίζεται δι' ἑνὸς ρεβόλβερ, ὅπερ πρὸ καιροῦ πολλοῦ διετήρει πλῆρες ἐντὸς τοῦ ἐρμαρίου του καὶ πλησιάζει τὴν σύζυγόν του, ἥτις καὶ αὕτη θαρροῦσα τότε, κατέρχεται τῆς κλίνης, φορεῖ τὸ μεσοφόριόν της καὶ βάζει τὰς περικνημίδας της.

Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ὁ σύζυγος ἔμελλε νὰ προχωρήσῃ:

— Στάσου, τῆς λέγει, μίαν στιγμήν...

Καὶ διὰ διαβολικῆς τινος ἐμπνεύσεως ἀνοίγει ἓν ἐρμάριον, ὅθεν λαμβάνουσα φιαλίδιον, χύνει τὸ περιεχόμενον ἐν αὐτῷ ὀξικὸν ὀξύ, ὅπερ μετεχειρίζετο διὰ πλύσεις ἐντὸς ἀγγείου ἀνοικτοῦ, μὲ τὸν σκοπόν, ὡς ἔλεγε, νὰ ῥίψῃ τὸ ρευστὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κλέπτου ἢ τῶν κλεπτῶν, ὅτε ὁ σύζυγος θὰ τοῖς ἐκένωνε εἰς τὰ στήθη τὰς σφαίρας τοῦ πολυκρότου του. πάν! πούν! πάν! πούφ!

Φθάσαντες ἀκροποδητὶ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ διαδρόμου, πρῶτος ὁ καθηγητής, ὅστις προηγεῖτο, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου του, κρατούσης διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς τὸ ἀγγεῖον καὶ διὰ τῆς ἑτέρας τὸ κηροπήγιον, ἔστη εἰς τὴν γωνίαν ὀπισθεν ἑνὸς ἐρμαρίου καὶ διὰ φωνῆς σθεναρᾶς, ἀλλ' ἐν ταὐτῷ τρεμούσης, ἀνέκραξε:

— Τίς εἶ; ἀπάντησον, ἢ ἄλλως πυροβολῶ.

Καὶ εἶτα προσέθηκεν.

— Εἴμεθα ἀρκετοὶ καὶ ὡπλισμένοι. Μὴ τολμήσητε!

Καὶ εἶτα:

— Τίς εἶ; Σὲ ἐρωτῶ. Προχώρησον.

Οὐδεὶς ἐφάνη, οὔτε ἀπήντησε, ἀλλ' εἰς ἀπόστασιν τριῶν βημάτων μία λάμψις προήρχετο ἐκ τοῦ μαγειρείου, καὶ εἶτα σκιὰ ἀνθρωπίνη ἐφάνη διερχομένη πρὸ τοῦ κατωφλίου ὅπερ τοῖς ἔδωκε νὰ ἐνοήσουν, ὅτι ἄνθρωπος εὑρίσκετο ἐντός. Ἐν ταὐτῷ ἠκούσθη τότε κρότος τῆς βρύσεως καὶ τὸ γλου-γλοῦ τοῦ ὕδατος, ψάλλοντος τὴν μονότονον μουσικὴν κλίμακα ἀπὸ τῆς βαρείας μέχρι τῆς ψιλῆς φωνῆς, ἕως ὅτου ἐπληρώθη ἡ στάμνα ὕδατος.

Ἀνυπονήσαντες ἐπὶ τῇ ἐξακολουθούσῃ σιωπῇ, οἱ σύζυγοι Φρίτζ, ὁ μὲν κρατῶν τὸ ρεβόλβερ ὑψηλά, ἡ δὲ τὸ τρομερὸν ρευστὸν ἐν θέσει ἀμύνης, προέβαλον βαθμηδόν, κατὰ τοῖχον βαδίζοντες, εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας τοῦ μαγειρείου, ὅπου ἔμειναν ἄκυδοι πρὸ φαινομένου ἀπροσδοκήτου καὶ παραδόξου

Ἡ ὑπηρέτρια αὐτῶν Ροζαλία εὑρίσκετο ἐκεῖ ἐν τῷ μαγειρείῳ, μόνη, ἔχουσα ἀνηρμένην πειρὰν μὲ δοχεῖον ἐπ' αὐτῆς, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὕδωρ ἤδη ἐκόγλαζε.

Τί ἐζήτει ἐκεῖ ἡ Ροζαλία; τὴν τρίτην ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον καὶ πῶς κατῆλθεν ἐκ τοῦ ἄνω πατώματος, ὅπου τὸ δωμάτιόν της; καὶ εἰς τί θὰ τῇ ἐχρησίμευε τὸ ὕδωρ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν; Ἦτο τρελλή;

Αἱ σκέψεις αὗται κατέλαβον τὸν νοῦν τῶν συζύγων, ὅτε, ἡ κυρία ἀνυπομονοῦσα δικαίως, τῇ ἐπιτάσσει:

— Ροζαλία! τί κάμνεις ἐδῶ αὐτὴν τὴν ὥραν;

Ἡ ὑπηρέτρια οὔτε ἀπήντησεν, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐστράφη ἐκ τῆς θέσεώς της. Ἔφερε δὲ μό-

νον ὑποκάμισον μὲ βραχὺ ἐσωφόριον καὶ τοὺς πόδας εἶχε γυμνούς. Κατὰ τὴν στιγμὴν δὲ ταύτην εἶχε λάβει καρότα καὶ μαχαίριον, δι' οὗ ἐπελαμβάνετο νὰ τὰ καθαρίσῃ.

— Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Φρίτζ εἶναι τρελλή!

— Ροζαλία! Ροζαλία, τῇ φωνάζει ἐκ νέου.

Ἀλλ' ἡ Ροζαλία ἐξηκολούθει σιωπῶσα καὶ οἱ σύζυγοι διετέλουν ἔκπληκτοι πρὸ τοῦ φαινομένου.

Τὴν κόρην ταύτην εἶχον προσλάβει, ὡς ὑπηρέτριαν, πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν καὶ οὐδεμίαν ἀφορμὴν παραπόνου εἶχε δώσει· ἦτο δὲ ὠχρὰ καὶ φυσικῶς ἀδύνατος.

Ἡ κυρία Φρίτζ ἔκαμε τότε ἕνα βῆμα πρὸς αὐτήν, ἀλλ' ὁ σύζυγός της ὡριμώτερον σκεφθεὶς καὶ ἀντιληφθεὶς τοῦ πράγματος, τὴν ἠμπόδισεν, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Ροζαλία ἐστρέφετο πρὸς αὐτούς, μὲ ἠλιθίαν μορφήν, καταβεβλημένην ἐξ ὑπνώσεως καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τὸ ἀόριστον, ζωηρῶς δὲ λάμποντας καὶ ἀκινήτους.

— Θὰ εἶνε ὑπνοβάτης! ἐψιθύρισεν ὁ καθηγητὴς καὶ ὠθήσας πρὸς τὰ ἔξω τὴν συμβίαν του, ἐξῆλθεν τοῦ μαγειρείου, διότι οἱ ἀπλανεῖς ἐκεῖνοι ὀφθαλμοὶ τοὺς κατεφόβισε.

— Ναί, εἶνε ὑπνοβάτις! ἐπανέλαβεν ὁ σύζυγος, μόλις ἔφθασαν εἰς τὸ δωμάτιόν των.

— Μὰ τότε πρέπει νὰ τὴν ξυπνήσω, ἀπήντησεν ἡ συμβία του, πνιγομένη ἐν τῇ ταραχῇ καὶ ἠγανακτισμένη διὰ τὴν διαγωγὴν ταύτην.

— Ὄχι ὄχι, ἐπέμενεν ὁ σύζυγος, δὲν ἀφυπνίζουν ποτὲ τοὺς ὑπνοβάτας.

— Μπά! ἐγὼ ξεύρω, μὲ πολὺ ψυχρὸ κλειδὶ εἰς τὴν πλάτη! ξυπνᾷ εὔκολα.

— Ποτέ, ποτέ, σοὶ λέγω, τῇ ἀπήντησε μετὰ σοβαρότητος ὁ κ. Φρίτζ, εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνον.

Καὶ προσέθηκεν, ὑψόνων τὴν χεῖρα:

— Δὲν σοὶ τῷ ἐπιτρέπω. Δὲν γνωρίζεις, τί δύναται νὰ συμβῇ.

Ταὐτοστιγμεὶ δὲ ἐλαφροὶ βηματισμοί, βηματισμοὶ γυμνοὶ ἠκούσθησαν συρόμενοι εἰς τὸν διάδρομον.

— Ἀχ! Θεέ μου, ἀνέκραξε τότε σιγηλῶς ἡ κυρία Φρίτζ, αὐτὴ ἔρχεται ἐδῶ... τί θέλει ἐδῶ; τί νὰ κάμῃ;

Καὶ εἴτε ἐκ φόβου, εἴτε ἐκ τοῦ ψύχους τῆς νυκτός, ὅπερ τὴν κατεκυρίευσε, ἤρχισαν οἱ ὀδόντες της νὰ τρίζουν.

— Σιώπα, ἡσυχία, ἡσυχία, τῇ ἐπέτασσεν ὁ σύζυγος, οὐτινος ἡ χεὶρ ὁμοίως ἔτρεμε σπασμωδικῶς, συγκρατῶν μετὰ κόπου τὸ ρεβόλβερ.

Ἡ ὑπηρέτρια ἤδη ἐφάνη ἐν τῷ δωματίῳ εἰσερχομένη καὶ τοὺς παρετήρησε μόλις μηχανικῶς διερχομένη πρὸ αὐτῶν, φέρουσα ἐπὶ τοῦ διὰ τῆς χειρός της περιμαζευμένου μεσοφορίου της μέχρι κνημῶν τεμάχια μικρῶν καυσοξύλων, ἅτινα ἐναποθέσασα πρὸ τῆς ἑστίας, ἐγονάτισε πρὸ αὐτῆς καὶ ἡσύχως ἤναψε πυρὰν

— Βλέπεις; τὸ πίστευες; ἠρώτα διὰ τοῦ βλέμματος ἡ κυρία Φρίτζ τὸν σύζυγόν της.

Καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλήν, ὡς νὰ ἔλεγεν:

— Περίεργον! πολὺ περίεργον πρᾶγμα.

Ἡ πυρὰ ἤρξατο ἀναδίδουσα φλόγας καὶ σπινθῆρας, ἡ δὲ λάμψις μεταδιδομένη ἀνὰ τὸ δωμάτιον καὶ τὸ πρόσωπον τῆς πρὸ αὐτῆς εὑρισκομένης ὑπηρετρίας, τῇ ἀπέδιδε μορφὴν ὅλως ἀπαισίαν καὶ νεκροφανῆ.

Ἡ κυρία Φρίτζ ἡτοιμάζετο νὰ φωνάξῃ πρὸς τὴν Ροζαλίαν, καὶ νὰ τὴν κινήσῃ ἐκ τῆς χειρός, ὅπως τὴν ἀφυπνήσῃ, ὅτε αὕτη ἠγέρθη καὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου καὶ αὐτομάτου βαδίσματος μὲ τὴν κεφαλὴν ὑψωμένην πρὸς τὰ ἄνω καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους, διῆλθεν ἐκ νέου πλησίον αὐτῶν καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.

Οἱ σύζυγοι παρετηρήθησαν πρὸς στιγμὴν ἐκπλήκτως καί.

— Λοιπόν! λέγει τέλος ἡ σύζυγος καταστενοχωρημένη, εἶπες πῶς εἶνε ὑπνοβάτις, ἀλλ' οἱ ὑπνοβάται δὲν ἔπρεπε τοὐλάχιστον νὰ ἐνδύωνται.

— Σιώπα! τῇ ἐπιτάσσει ἐκ νέου ὁ σύζυγος.

Ἡ κόρη ἐκ νέου διῆλθε τὸν διάδρομον σύρουσα τοὺς γυμνοὺς πόδας της καὶ εἶτα ἠκούσθη τὸ κλεῖθρον τῆς θύρας τῆς ἐξόδου. Ἀμέσως δὲ τότε οἱ σύζυγοι ἔσπευσαν πρὸς ἐκεῖ καὶ εἶδον τὴν Ροζαλίαν κρατοῦσαν κηροπήγιον ἀνημμένον διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς καὶ κάνιστρον ἐκ τῆς ἑτέρας καὶ ἥτις ἀφοῦ ἤνοιξε τὴν θύραν, ἐξῆλθε καὶ ἐπανέκλεισε ταύτην ὀπισθέν της.

Ἡ κυρία Φρίτζ τότε ἔσπευσεν εἰς τὴν θύραν, ἔστρεψε τὸ κλεῖθρον καὶ ἔκλεισεν αὐτὴν ἀναπνέουσα δὲ εὐχαριστημένη:

— Τέλος πάντων, ἀνέκραξεν, ἐσώθημεν ἀπ' αὐτὸν τὸν διάβολον. Ἀλλὰ τί θὰ κάμῃ τώρα; Βεβαίως εἰς τὴν ἀγορὰν θὰ πηγαίνῃ! Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ὥραν! Θεέ μου! τί θὰ κάμῃ λοιπόν; καὶ ἂν πέσῃ καὶ σκοτωθῇ;

— Τὴν καϋμένην! ὑπετονθόρισεν ὁ σύζυγος, ἔχομεν καὶ εὐθύνην!

— Τὴν καϋμένην; ἂς πάῃ εἰς τὸν διάβολον, τέλος, ἀπήντησεν ἡ σύζυγος, μᾶς ἐτρόμαξεν τόσην ὥραν!

— Πράγματι μᾶς ἐπροξένησε πολὺν τρόμον, προσέθηκεν ὁ κ. Φρίτζ. Ἀλλὰ τέλος πάντων, τί πταίῃ αὕτη, ἂν εἶνε ὑπνοβάτις;

— Τί πταίει αὕτη, ἂν εἶνε ὑπνοβάτις; καὶ λοιπὸν τίς πταίει νὰ μᾶς παρουσιάζεται τὴν νύκτα εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν καὶ μάλιστα γυμνή; Σοῦ ἀρέσει νὰ τὴν βλέπῃς μὲ γυμνὰ στήθη καὶ γυμνοὺς πόδας; ἐμὲ δὲν ἀρέσει διόλου, αὐτό, τὸ ἤκουσες;

— Καλά, οὔτε εἰς ἐμὲ δὲν ἀρέσει τὸ τοιοῦτον, ἀλλὰ τέλος πάντων, τί πταίει αὕτη, ἀφοῦ βλέπεις, κοιμᾶται.

— Κοιμᾶται, ἂς κοιμᾶται τότε μὲ τὰ φορέματα. Ἰδού, τί θὰ λέγῃ ὁ κόσμος εἰς τὴν ἀγορὰν, ὅπου θὰ τὴν βλέπῃ αὐτὴν τὴν ὥραν;

— Ἔχεις δίκαιον, τὴν καϋμένην!

— Πάλιν τὴν καϋμένην!

— Ἀλλά, πῶς νὰ τὴν ὀνομάσω, ἀφοῦ δὲν πταίει;

— Δὲν πταίει. Ἀλλά, πῶς δὲν πταίει, ἀφοῦ σηκώνεται τὴν νύκτα καὶ ἐργάζεται; Θὰ εἴπῃ ὅτι ἔχει γνῶσιν τί κάμνει καὶ ἀφοῦ τὴν πρωΐαν τὰ εὑρίσκει ὅλα ἕτοιμα, σαρωμένα, τακτοποιημένα καὶ ἀναμένην τὴν φωτιά. Καὶ τὸ σπουδαιότερον, ψωνισμένα. Θὰ ἔχῃ φέρει καὶ τὸ κρέας, θὰ εὕρῃ τὰ καρότα καὶ ταῖς πατάταις παστρευμέναις, τὸ νερὸ ἕτοιμον, ναί, ἕτοιμον νὰ βράζῃ, δὲν θὰ τῆς ὑπολείπεται παρὰ νὰ βάλῃ τὸ κρέας εἰς τὴν φωτιά. Λοιπόν, σ' ἐρωτῶ, τώρα, δὲν ἔχει γνῶσιν αὐτῶν, ἀφοῦ θὰ τὰ ἴδῃ ὅλα ἕτοιμα; δὲν εἰμποροῦσε λοιπὸν νὰ βάλῃ ταῖς καλτσαις της καὶ τὸ φορέμά της;.... Δὲν ἀπαντᾷς;... Δὲν εἰμποροῦσε, λέγω, νὰ βάλῃ τὰ φορέματά της; νὰ σκεπασθῇ, ὀλίγον, ὄχι νὰ ἔλθῃ εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν;... τί λέγεις;... δὲν ἀπαντᾷς;... καὶ νὰ μὴ μᾶς παρουσιάζεται εἰς αὐτὴν τὴν ἀπρεπῆ κατάστασιν;... μὰ δὲν ἀπαντᾷς; κοιμᾶσαι;... Μπά, σὲ καλό σου κοιμήθηκες!... Αἴ:...

Καὶ ὄντως ὁ κ. Φρίτζ, κατ' ὀλίγον ἀκουμβήσας ἐπὶ τῆς κλίνης του, εἶχεν ἐξαπλωθῆ καὶ ἐντελῶς κοιμηθῆ, ὅτε ἰδοῦσα τέλος τοῦτο καὶ ἡ σύζυγός του καὶ σιωπήσασα, κατελήφθη καὶ αὕτη ὑπὸ τοῦ ὕπνου ἐπὶ τῆς πολθρόνας, ἔνθα ἐκάθητο πρὸ ὥρας, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῇ καὶ αὕτη.

Τὴν ὀγδόην ὥραν τῆς πρωΐας, ἡ Ροζαλία, ἐντελῶς καλῶς ἔχουσα καὶ ἐπιμελῶς ἐνδεδυμένη καὶ ἐκτενισμένη, βλέπουσα ὅτι ὁ Κύριος καὶ ἡ Κυρία ἐκοιμῶντο εἰσέτι, παρὰ τὸ σύνηθες, εἰσῆλθεν εἰς τὰ δωματιά των νὰ τοὺς ἀφυπνίσῃ καὶ ἐρωτήσῃ διὰ τὸ πρόγευμα.

— Κυρία! Κυρία! ἀνέκραξεν, ἡ ὀγδόη ὥρα ἐσήμανε νὰ σᾶς ἑτοιμάσω τὸ πρόγευμα;

Ὁ Κύριος καὶ ἡ Κυρία Φρίτζ ἀνηγέρθησαν ὅλως ἔντρομοι, παρετήρησαν ἀλλήλους μετ' ἐκπλήξεως καὶ εἶτα κατ' ὀλίγον πλησιάσαντες αὐτήν:

— Ροζαλία! Ροζαλία! τῇ εἶπον, δὲν ἔπαθες τίποτε, πότε ἐντύθηκες, ἀπὸ ποῦ εἰσῆλθες; δὲν ἐκοιμήθης ἀπόψε;

— Καλὲ τί λέγετε, Κυρία, εἶσθε καλά; σεῖς ἐκοιμήθητε; ὅπου σᾶς βλέπω μισοντυμένους, νὰ κοιμᾶσθε ἀκόμη;

Οἱ σύζυγοι παρετήρησαν πάλιν μετ' ἐκπλήξεως ἀλλήλους καὶ εἶπον:

— Θὰ ἐμβῆκες ἀπὸ τὴν ὀπὴν τῆς κλειδονιᾶς ἢ ἀπὸ τὴν καπνοδόχον, αἴ;

— Καλὲ τί λέγετε; δὲν εἰξεύρω τίποτε.

— Ἐψώνησες; κόρη μου, ἐψώνησες; τὴν ἐρωτᾷ τότε ὁ κ. Φρίτζ μειδιῶν.

— Βέβαια καὶ ἐψώνησα καὶ ἐσάρωσα καὶ τὰ ἔχω ὅλα ἕτοιμα.

— Περίεργον πρᾶγμα καὶ δὲν εἶσαι ὑπνοβάτης; λοιπόν.

— Ἐγώ; Εἶναι συκοφαντία, Κύριε τοῦτο καὶ ἴσως νὰ εἶσθε σεῖς, ποῦ σᾶς βλέπω εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν.

— Λοιπὸν εἶναι καϋμένη; ἐρωτᾷ ἡ Κυρία Φρίτζ τὸν σύζυγόν της. Ἔπρεπε νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ τῆς βγλω τὸ κρύο σίδηρο εἰς τὴν πλάτην.

— Τῆς τὸ βάζεις ἀπόψε! Ἐγὼ παραιτοῦμαι.

— Θεὸς φυλάξῃ! νὰ φύγῃ ἀμέσως, ἐγὼ δὲν θέλω ὑπνοβάτιδες εἰς τὸ σπῆτι μου.

— Οὔτε ἐγώ. θέλω ἀφεντικοὺς ὑπνοβάτιδες, ἀνέκραξεν ἡ ὑπηρέτρια. Χαίρετε.

Καὶ τὸ ἐπεισόδιον ἔληξεν ἄνευ ἐξηγήσεως.

Φ. Π.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Ο ΧΗΜΙΚΟΣ ΜΠΕΡΤΕΛΟ

Ὁ διάσημος χημικὸς Μαρσελὲν Βερτελὸ ὁ ὁποῖος ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις καθ' ἣν ὥραν ἔλαβε τὴν εἴδησιν τοῦ θανάτου τῆς συζύγου του, ἦτο ἐφάμιλος τοῦ πρό τινος ἀποθανόντος Ἐρρίκου Μουασάν. Ἐγεννήθη τῷ 1827, νεαρὸς δ' ἐπεδόθη εἰς τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας καὶ διεκρίθη διὰ τὰς σοφὰς ἐργασίας του εἰς τὴν ὀργανικὴν χημείαν. Διδάκτωρ τῶν φυσικομαθηματικῶν ἀνηγορεύθη τὸ 1854. Τὸ 1859 διωρίσθη καθηγητὴς ἐν τῇ ἀνωτάτῃ φαρμακευτικῇ σχολῇ καὶ τὸ 1865 ἐν τῷ Κολλεγίῳ τῆς Γαλλίας. Τὸ 1863 ἐξελέγει μέλος τῆς Ἰατρικῆς Ἀκαδημίας τῶν Παρισίων καὶ τὸ 1873 μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπισημῶν, τῆς ὁποίας διωρίσθη, τὸ 1889 ἰσόβιος γραμματεύς, ὡσαύτως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Παστέρ, ἐξελέγει μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Τὸ μεγαλείτερον ἔργον τοῦ Βερτελὸ εἶνε ἡ ἀνακάλυψις νέας συνθετικῆς ὁδοῦ ἐν τῇ ὀργανικῇ χημείᾳ. Κατὰ τὸ ἔτος 1879, ὅτε ἦτο πρόεδρος τῆς ἐπὶ τῶν ἐκρηκτικῶν ὑλῶν ἐπιτροπῆς, ἐτιμήθη διὰ τοῦ ἀνωτέρου ταξιάρχου τῆς Λεγεῶνος ἧς τιμῆς· τὸ 1877 διωρίσθη γενικὸς ἐπιθεωρητὴς τῆς ἀνωτάτης ἐκπαιδεύσεως. Μεταξὺ τῶν συγγραμμάτων του διακρίνεται ἡ «Χημικὴ σύνθεσις» αἱ «Ἀρχαὶ τῆς Ἀλχημίας» καὶ «Ἐπιστήμη καὶ Φιλοσοφία». Ὁ Βερτελὸ δὲν περιορίσθη εἰς τὴν ἐπιστήμην, ἀλλὰ ἔδρασεν ἐν τῇ πολιτικῇ. Ἀπετέλεσε μέλος τῆς δημοκρατικῆς ἑνώσεως. Τὸ 1882 διωρίσθη ἐν τῇ ὑπουργείᾳ Γκομπλὲ ὑπουργὸς τῆς Δημοσίας ἐκπαιδεύσεως. Κατόπιν ἐχρημάτισεν ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν ἐν τῷ ὑποιργείῳ Μπουρζοᾶ.

Η "ΦΟΡΜΙΓΞ"

Μεταξὺ τῶν ὀλίγων περιοδικῶν τὰ ὁποῖα ἐκτελοῦσι πιστῶς καὶ ἐπιτυχῶς τὸ πρόγραμμά των εἶνε καὶ ἡ μουσικὴ δεκαπενθήμερος εἰκονογραφημένη «Φόρμιγξ» τοῦ κ. Ἰωάννου Δ. Τσόκλη. Τέσσαρα ὅλα ἔτη παρῆλθον ἀφ' ὅτου ἤρξατο ἡ ἔκδοσίς της, εἰς τοὺς τέσσαρας δὲ φιλοκάλους τόμους αὐτῆς περικλείει ὅλην τὴν σχετικὴν μουσικὴν κίνησιν, ὡς ἄρθρα καὶ μελέτας τῶν διαπρεπεστέρων παρ' ἡμῖν εἰδικῶν ὡς καὶ πολλῶν ξένων. Ἐκτὸς δὲ τῆς ἐργασίας ταύτης ὁ κ. Τσόκλης ἐξέδωκε καὶ τεσσαράκοντα μουσικὰ τεύχη, ἐν οἷς περιέχονται πλεῖστα ἀνέκδοτα ἐκκλησιαστικὰ μέρη παλαιὰ καὶ νεώτερα ὡς καὶ πλουσιωτάτη συλλογὴ ἑλληνικῶν ᾀσμάτων καὶ χορῶν.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ 21 - 22 ΤΕΥΧΟΥΣ

64. Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀσθενοῦς σχηματίζεται ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου. Ἡ χεὶρ καὶ τὸ σῶμα της εἶνε κοινά.

65. Ἄννα—Στάσις = Ἀνάστασις.

66. Ὁ ἐπιπλοποιὸς πωλεῖ ἔπιπλα.

67. Ἡ πίστις εἶνε ἀναγκαία.

Λύται. *Ἀχιλλεὺς Ν. Βαρδαλᾶς ἐξ Ἀλεξανδρείας 3, Δ. Γεωργιάδης ἐξ Ἀθηνῶν 5, Π. Δ. ἐκ Πειραιῶς 1, Μ. Λιμπερίου ἐξ Ἀθηνῶν 4, Μαρία Ρηλίππου ἐκ Πειραιῶς 3, Διονύσιος Βῆκος ἐκ Σύρου 2*

ΛΥΣΕΙΣ 23 ΤΕΥΧΟΥΣ

68. Τῆς εἰκόνος ἀντιστρεφομένης, ἡ χορεύτρια φαίνεται ἐπὶ τοῦ πολυελαίου.

69. Αν—δλη—Ν = Ἀνιλίνη.

70. Ἡ τύχη εἶνε ἀσταθής.

71. Ἡ ὑγεία εἶνε πολύτιμος.

Λύται. *Ἐπαμ. Κυριακάκης ἐξ Ἀθηνῶν 4, Γ. Πανταζάκης ἐξ Ἀθηνῶν 2, Μ. Σφυρᾶς ἐκ Σύρου 1, Διον. Βῆκος ἐκ Σύρου 3. Δ. Γεωργιάδης ἐξ Ἀθηνῶν 4. Μιχ. Λαρίνης ἐκ Βόλου 2.*

ΓΕΩΡΓ. Ε. ΚΑΚΑΜΠΟΥΡΑΣ *Διευθυντὴς τοῦ νέου Ἑστιατορίου* **τῆς Αἰγύπτου.** Φαγητὰ ἐκτάκτως περιποιημένα καὶ μαγειρευμένα μετὰ μοναδικῆς τέχνης ὑπὸ εἰδήμονος τεχνήτου. Περιποίησις καὶ καθαριότης ἔκτακτος. Δοκιμάσατε ὅσοι ἔτι δὲν προσήλθατε.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΝΤΟΚΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς Τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰ. χρυσὸν ἤτοι φρ. καὶ λίρας στερλίνας ἀποδοτέας εἰς ὡρισμένην προθεσμίας ἢ διαρκῶς Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν ρύθμονται εἰς αὐτὸ νόμισμα, εἰς ὃ ἐνένετο ἡ κατάθεις εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὄψεως *(chèque)* ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογιούχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι ὧν ὁμολογιῶν πληρόνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσει τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπέζης.

Τόκοι καταθέσεων

1 1|2	τοῖς	0|0	κατ' ἔτος	διὰ κατ.	6 μηνῶν
2	»	0|0	»	» »	1 ἔτους
2 1|2	»	0|0	»	» »	2 ἐτῶν
3	»	0|0	»	» »	4 ἐτῶν
4	»	0|0	»	» »	5 ἐτῶν

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστὶ ἢ ἀνώνυμοι.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ καὶ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΣΟΚΟΛΑΤΑΣ **«τὸ Ἄϊ-Λάϊφ»** *Γεωργ. Ζαβορίτου,* **ἐν Ἀθήναις.**—Γενομένης ἐσχάτως ἀστυϊατρικῆς ἐπιθεωρήσεως τοῦ Ζαχαροπλαστείου καὶ ἐργοστασείου τσοκολάτας Γ. Ζαβορίτου ἐν τῇ Πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος, εὑρέθη καθαριότης τελεία, χρῆσις βουτύρου ἀγνοῦ καὶ ὑλικὰ πρώτης ποιότητος. Τὸ Κατάστημα τοῦτο συχναζόμενον ἀπὸ τὴν καλλιτέραν τάξιν τῶν Ἀθηνῶν, παρέχει ἑκάστοτε ὑπηρεσίαν πρόθυμον καὶ γλυκίσματα ἄμεπτα.

Γ. ΠΑΠΑΣΤΕΦΑΝΟΥ. Ἐν Μανσούρᾳ—Αἰγύπτου. Παραγγελίαι, ἀντιπροσωπεῖαι. Εἰσαγωγή, ἐξαγωγή. Ἀσφάλειαι πυρὸς καὶ ζωῆς, Σιγαρέτα, εἰκονογραφημένα δελτάρια, κτλ.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ **Φαζάνη** καὶ **Γρίβα.** Ὁδὸς Μουσκίου ἐν *Καΐρῳ.* Ἐργασίαι πρώτης τάξεως ἀπαραμίλλαι. Τμῆμα ἰδιαίτερον εἰς τὰς Πυραμίδας διὰ τοὺς περιηγητάς.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΥΣ 1907

Ἕκαστον Γραμμάτιον ἰσχῦον διὰ τὰς τέσσαρας κληρώσεις τιμᾶται δραχμῶν τεσσάρων.

Ἕκαστον Γραμμάτιον ἰσχῦον διὰ μίαν τῶν τεσσάρων κληρώσεων, τιμᾶται δραχμῆς.

ΚΕΡΔΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ

1 Μέγα κέρδος	. . .	ἐξ	100,000 Δρ.
Ἓν Κέρδος	. . . . .	ἐξ	25,000 Δρ.
Ἓν Κέρδος	. . . . .	ἐκ	10,000 Δρ.
Τρία Κέρδη ἐκ 5,000	. .		15,000 Δρ.
Πέντε Κέρδη ἐκ 1,000	. .		5,000 Δρ.
411 Κέρδη ἐξ 100	. .		41,100 Δρ.
578 Κέρδη ἐκ 50	. .		28,900 Δρ.
Ἐν ὅλῳ Κέρδη			225,000

ΚΕΡΔΗ ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ ΤΩΝ ΚΛΗΡΩΣΕΩΝ

4 Μεγάλα Κέρδη		ἐξ	100,000	400,000 Δρ.
4 Κέρδη	. .	ἐξ	25,000	100,000 »
4 »	. .	ἐκ	10,000	40,000 »
12 »	. .	ἐκ	5,000	60,000 »
20 »	. .	ἐκ	1,000	20,000 »
1644 »	. .	ἐξ	100	164,400 »
2312 »	. .	ἐκ	50	115,600 »
Ἐν ὅλῳ Κέρδη				900,000

Ἡ πώλησις ἄρχεται τῇ 10ῃ Ἀπριλίου 1907.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31ῃ Μαρτίου 1907

Ὁ Διευθυντὴς Τμηματάρχης
Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ, ΟΔΟΣ ΓΕΡΑΝΙΟΥ 44

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ